

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

權威之妻

เกิดใหม่อีกครั้ง
ไม่ขอสามีสกุลหลี่

3

ฉางโก่วลั่วเยวี่วี่ 长沟落月 เจียน อี้ เปา

มากกว่ารัก

"ที่ข้ามาเป็นเพราะข้าเพิ่งได้ยินว่าเจ้ามันหมายกับชื่ोजี๋ของก่วงผิงป้อแล้ว วันพรุ่งนี้ ก็จะเป็นวันมอบของหมั้น" ยามนี้ในใจหลี่ชิวเหยาสงบนิ่งอย่างยิ่ง ดังนั้นวาทะที่กล่าวออกมาจึง สงบราบเรียบเช่นกัน "ข้ามาก็เพราะอยากบอกเจ้าว่าเจ้าจะแต่งงานกับเขาไม่ได้"

มือที่วางอยู่บนโต๊ะของเส้นหยวนพลันกำแน่น

หลี่ชิวเหยายังคงพูดอย่างสงบเยือกเย็น "เจ้าไม่เพียงไม่อาจแต่งงานกับชื่ोजี๋ของก่วงผิงป้อ จะกับใครหน้าไหนก็ไม่ได้เช่นกัน เจ้ารู้ความรู้สึกที่ข้ามีต่อเจ้าแล้ว คิดว่าเจ้าก็คงรู้เช่นกันว่าข้าเป็น คนเช่นไร หากข้าตัดสินใจจะทำอะไรแล้วก็จะไม่มีวันเปลี่ยนใจเด็ดขาด เพราะฉะนั้นเจ้าจะแต่ง ให้ข้าได้เพียงผู้เดียว"

มากกว่ารัก

เกิดใหม่อีกครั้ง ไม่ขอสามีสกุลหลี่ 3

ฉางโกวหลัวเยวี่เยียน อวี๋แป

Published originally under the title of 《權威之妻》(Quan Qi Zhi Qi)

Copyright © 長沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司 (Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2692-2

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พินพูน

กระดาษกนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เรื่องราวจากเล่มที่แล้วกำลังเข้มข้นเลยใช่ไหมคะ เส้นหยวนกำลังตามสืบว่าใครกันบ้างหนอที่อยู่เบื้องหลังการตายของมารดา นางจะได้จัดการเปิดโปงในคราวเดียว

สำหรับเล่มนี้เชวียอีเหนียงยังคงไม่อยู่เฉย หวังส่งเส้นหยวนออกนอกจวนไปเร็วๆ วิธีเดียวก็คือให้นางได้แต่งออกไป ซึ่งก็ต้องใช้หลานชายของตนมาหว่านเสน่ห์หวังทำให้เส้นหยวนหวั่นไหว โดยไม่รู้แม้แต่่น้อยว่าคราวนี้คนที่ติดบ่วงเสน่ห์ากลับเป็นน้องสาวของเส้นหยวน มิใช่ตัวเส้นหยวนแต่อย่างใด

เส้นหยวนจำเป็นต้องปกป้องน้องสาวของตนเอง และบ่ายเบี่ยงการทาบตามการแต่งงานของผู้อื่น รวมทั้งพยายามทำเป็นเมินเฉยต่อ 'น้ำใจ' ของหลี่ชิวเหยาที่มาช่วยเหลือนางครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้นางต้องคอยติดหนี้บุญคุณเขาอยู่เรื่อยไป

มาติดตามกันคะว่าในเล่มนี้เส้นหยวนจะตอบได้เชวียอีเหนียงอย่างไร นางจะปกป้องน้องสาวได้หรือไม่ แล้วสุดท้ายนางจะหวั่นไหว หรือต้องแต่งงานให้กับใครกันติดตามต่อได้ในเล่มเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เส้นหยวน บุตรสาวคนโตสายตรงสกุลเส้น เคยเป็นคนเอาแต่ใจตัว หยิ่งผยอง ปัจจุบันสงบนิ่ง สุขุม เยือกเย็นรักง่าย
- * หลีชีวเหยา พี่ชายต่างแม่ของหลีชีวหยวน เป็นขุนนางผู้มีอำนาจ เชี่ยวชาญเรื่องการต่อสู้ รักใคร่รักจริง
- * หลีชีวหยวน บุตรชายสายตรงสกุลหลี สามิเส้นหยวนในชาติก่อน มีนิสัยสุขุม หลงรักเซี่ยเจินเจิน
- * เส้นเจิงจาง นายท่านสกุลเส้น มีตำแหน่งเป็นรองเสนาบดีฝ่ายขวา แห่งกรมโยธา หัวโบราณ ชอบสตรีที่ดูบอบบาง น่ารักนุ่มนวล
- * เซวียอี่เหนียง อนุของเส้นเจิงจาง มีบุตรชายบุตรสาวอย่างละหนึ่ง เป็นคนโลภในทรัพย์สินเงินทอง
- * เส้นหลั่น บุตรสาวสายรองสกุลเส้น ลูกของเซวียอี่เหนียง ภายนอกแสดงออกเหมือนคนอ่อนแอบอบบาง ความจริงเป็นคนใจร้อน เจ้าอารมณ์

- * เล็นเซียง น้องสาวร่วมอุทรของเล็นหยวน เป็นคนทุเบา
ถูกชักจูงง่าย นิสัยเย็นชา ไม่สนใจผู้อื่น
- * หวังชินรู่ย ชื่อจริงของก่วงผิงป้อ มีนิสัยชอบสำมะเลเทเมา เจ้าชู้
ไม่เอาการเอางาน
- * เซวียอว้ตู้ หลานชายเซวียอี่เหนียง ที่บ้านฐานะไม่ดี หวังก้าวหน้า
ผ่านการแต่งงาน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

85

เส้นหยวนจูงมือเส้นเซียง "พี่เองก็มีตำรับบงกชสะท้อนบุหลันนั้น
เช่นกัน หากเจ้าอยากทำมันออกมาจริงๆ กลับไปแล้วพี่จะคัดลอกให้เจ้า"

เส้นหยวนหันหน้าไปพูดกับเซียวอวี่ซู่อีกว่า "พวกเราพี่น้องฟังจะ
กลับมา ยังต้องไปคารวะท่านพ่ออีก ไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนคุณชายเซียวแล้ว"

พูดจบเส้นหยวนก็ไม่สนใจอาการขัดขืนของเส้นเซียง จูงมือนาง
หันหลังเดินจากมา

ครั้นเดินมาถึงหน้าประตูของเส้นเซียงก็ตื่นจนหลุดจากมือของ
เส้นหยวน เอยถามอย่างโมโหอยู่บ้างว่า "พี่หญิงใหญ่! นี่ท่านทำอะไร
ช้าแค่คุยกับคุณชายเซียวไม่กี่คำเท่านั้น ไฉนท่านถึงทำตัวประหนึ่งเจอ
ศัตรูตัวฉกาจไปได้เล่า!"

"เซียงเอ๋อร์" เส้นหยวนถอนหายใจอย่างอ่อนอกอ่อนใจ "ฟังคำพี่ให้ดี
ต่อไปอย่าได้ข้องแวะกับเซียวอวี่ซู่ผู้นี้อีก เขาไม่ได้เป็นคนจิตใจบริสุทธิ์

อย่างที่เห็น"

แม้ตอนนี้ปมในใจเส้นเชียงที่มีต่อเส้นหยวนจะสลายไปแล้ว แต่
เชียวอวี่ซู่เป็นคนที่นางชอบ ยามไ้ยินเส้นหยวนพูดถึงเขาเช่นนี้ ในใจ
เส้นเชียงย่อมจะรู้สึกอึดอัดคับข้องขึ้นมาอยู่บ้าง

"พี่หญิงใหญ่ ท่านกับคุณชายเชียวเฟิงได้พบกันไม่กี่ครั้ง แล้วมันใจ
ได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนจิตใจไม่บริสุทธิ์ ข้าว่าท่านมีอคติต่อเขามากกว่า"

เส้นหยวนเห็นเส้นเชียงไม่ฟังคำของนางจึงเปลี่ยนวิธีพูด "เชียงเออร์
เจ้าเป็นหญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือน ขณะที่เชียวอวี่ซู่ผู้นั้นถือเป็นบุรุษคนนอก
หากเจ้าใกล้ชิดกับเขา ชื่อเสียงของเจ้าจะเป็นเยี่ยงไร เจ้าเคยคิดบ้างหรือไม่
ท่านพอมีนิสัยเช่นไรเจ้าเองก็รู้ หากเขารู้ว่าเจ้ากับเชียวอวี่ซู่ใกล้ชิดกัน
เกินไป ท่านพอจะต้องโมโหขึ้นมาแน่ เจ้าเคยคิดถึงเรื่องนี้หรือไม่"

คำถามเหล่านี้ทำให้เส้นเชียงมีนงสับสนอยู่บ้าง นางจึงกัดริมฝีปาก
ไม่ตอบอะไร

เส้นหยวนกล่าวอีกว่า "พี่หวังดีต่อเจ้าเสมอ เคยทำร้ายเจ้าตั้งแต่
เมื่อไร ครั้งนี้เจ้าก็เชื่อฟังคำพี่เถอะ ต่อไปอย่าพบกับเชียวอวี่ซู่อีก ถึงจะ
บังเอิญพบกัน ไม่ว่าเขาพูดอะไรเจ้าก็อย่าไปสนใจเขา"

เส้นเชียงยังคงกัดริมฝีปาก ไม่เอ่ยปากพูด

นางนึกถึงรูปโฉมหล่อเหลาสภาพเรียบร้อยของเชียวอวี่ซู่ ดวงตา
เป็นประกายคู่ นั้นของเขา รวมถึงท่าทางยามเขายิ้มและพูดกับนาง
อย่างอ่อนโยน เมื่อไ้ยินพี่สาวบอกให้นางหยุดพบเขานับแต่นี้ ถึงขั้นว่า
บังเอิญได้พบก็อย่าไปสนใจเขา นางพลันรู้สึกว่านี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้
จริงๆ

หากแต่เส้นเชียงเองก็รู้ว่าเส้นหยวนหวังดีต่อนางอย่างแน่อน...

ผ่านไปครู่ใหญ่เส้นหยวนถึงได้ยินเส้นเชียงถอนหายใจยาวก่อนพูดเสียงเบา "ตกลง ข้าฟังพี่หญิงใหญ่"

ได้ยินดังนี้เส้นหยวนก็ดีใจยิ่ง จึงพูดยิ้มๆ "เช่นนี้ดีแล้ว นั่งรอม้าโคลงเคลงมาตลอดทาง พี่เองก็เหนื่อยเต็มที่ กลับไปพักผ่อนกันเร็วหน่อยเถอะ!"

เส้นเชียงพยักหน้า ก่อนพาม้าเหลิ้นและซุ่ยเออร์หันหลังเดินกลับไป เห็นเส้นเชียงเดินไปไกลแล้ว ไฉนเลยก็เอ่ยถามเส้นหยวนเบาๆ "คุณหนู คำที่ท่านพูดเมื่อครู่ คุณหนูสามจะฟังข้าหูจริงหรือเจ้าคะ"

เส้นหยวนถอนหายใจ "ก็หวังว่านางจะฟังข้าหูจริงๆ แล้วกัน"

ถึงอย่างนั้นเส้นหยวนก็ยังต้องสั่งให้ฉางหมั่มฉับตาดูเส้นเชียงให้มากหน่อย ทางด้านป่าสะไถ้ใหญ่ก็ต้องไปบอกกล่าวนางสักคำว่าให้จัดการเรื่องแต่งงานของเส้นเชียงโดยเร็ว

หลังกลับมาถึงเรือนซุ่ยวี่ เส้นหยวนก็ยุ่งกับการจัดการข้าวของที่นำกลับมาจากที่ดินเพื่อแจกจ่ายให้พวกเสี้ยนหง เสี้ยนหลัน เสี้ยนเซียว และโจวอีเหียง

ทางด้านเส้นเจิงจางนั้นยอมไม่ต้องกล่าวถึง เส้นหยวนนำไปส่งให้ด้วยตนเองแล้ว ครั้นเส้นเจิงจางถามว่าตอนนี้ที่ดินยังติดอยู่หรือไม่ เส้นหยวนก็ตอบไปอย่างเคารพนบ

ขณะเส้นหยวนกลับมาถึงเรือนซุ่ยวี่ ชิงเหอ ชิงจู่ และไต้วไคว่ที่ออกไปส่งของก็กลับมาแล้วเช่นกัน

ไต้วไค่วดีใจมาก เนื่องจากตอนที่นางนำของไปส่งให้โจวอี้เหียง และเลิ่นเซียว ทั้งสองคนต่างก็ตกรางวัลนางเป็นเงินหนึ่งร้อยเฉียน

ทว่าชิงเหอกลับมีท่าทางโมโห "ตอนที่ป่าวนำของไปส่งให้คุณหนูรอง นางไม่ให้ป่าวเหยียบเข้าเรือน ให้นยืนอยู่นอกหน้าต่างแล้วบอกป่าวอย่าง เย็นชาว่าให้วางของเอาไว้ จากนั้นก็ให้ป่าวออกมา จริงๆ เลยเซียว ไยคุณหนูต้องให้ของมากมายกับนางด้วยเจ้าคะ นางไม่มีทางรับน้ำใจ จากท่านหรอก"

เลิ่นหยวนพูดเรียบๆ "เหตุใดข้าต้องให้นางรับน้ำใจข้าด้วยเล่า เพียงแต่ถ้าผู้อื่นได้ของที่ข้าส่งให้กันหมด แล้วมีแต่นางที่ไม่ได้ นางคง มีพันต้องแต่งเรื่องราวไปถึงหูท่านพ่อ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ให้นางด้วย เสียเลย ถือเสียว่าเป็นการอุดหนุนนาง"

เลิ่นหยวนชะงักเล็กน้อยก่อนจะพูดอึ้งๆ อีกว่า "ตั้งแต่วันก่อน นางมิใช่ถูกขังให้สำนึกผิดอยู่ในเรือน ก้าวออกจากเรือนนางเองไม่ได้ แม้แต่ครึ่งก้าวหรือไร ถ้าเป็นอย่างที่เจ้าเล่ามาเมื่อครู่ นิสัยนางก็มิได้ เปลี่ยนไปเลยสักนิด!"

สวี่มามากำลังถือถุ้งผลไม้ตอนที่เลิ่นหยวนมอบให้ไว้ในมือ นาง ได้ยินเช่นนั้นก็พูดอึ้งๆ "โบราณกล่าวไว้ได้ดี สันดอนขุดง่าย สันดานขุดยาก นิสัยของคนผู้หนึ่งมีหรือบอกจะเปลี่ยนก็เปลี่ยนกันได้ในทันที"

พูดถึงตรงนี้สวี่มามากก็พลันนึกขึ้นได้ว่านิสัยในตอนนี้นี้ของเลิ่นหยวน เทียบกับเมื่อก่อนแล้วเปลี่ยนแปลงไปมากจริงๆ ราวกับเป็นคนละคนอย่างไร อย่างนั้น หากมิใช่เพราะเคยผ่านความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสมา นิสัยของคนผู้หนึ่งจะเปลี่ยนไปมากเพียงนี้ในเวลาอันสั้นได้หรือ

ไม่ว่าในช่วงหนึ่งปีกว่าที่เส้นหยวนอยู่ที่ฉางโจวเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ อีกทั้งยามสับสนหวั่นไหว นายท่านก็ไม่อนุญาตให้นางกลับมาร่วมงานศพ...

สวี่มามาอดปวดใจแทนเส้นหยวนไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวเสียงนุ่ม "คุณหนู ท่านเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย กลับมาถึงแล้วยังรีบแจกจ่ายของพวกนี้ให้คนในเรือนอีก ตอนนี้ก็ค่ำมากแล้ว ท่านควรกินอาหารค่ำแล้วขึ้นเตียงไปพักผ่อนเร็วหน่อยนะเจ้าคะ"

เส้นหยวนรู้สึกเหนื่อยบ้างแล้วจริงๆ ทั้งรู้ว่าพวกโฉมเว่ยและชิงเหอก็ต้องเหนื่อยแล้วเช่นกัน ดังนั้นพอนางกินอาหารค่ำเสร็จจึงไล่ให้พวกนางไปพักผ่อน

โฉมเว่ยกลับไม่ไป เอาแต่ยืนกรานว่า "รอปรณินิบัติคุณหนูเข้านอนแล้วบ่าวค่อยไปพักเจ้าคะ"

เส้นหยวนจึงให้โฉมเว่ยปรณินิบัติตนเองเข้านอน

ทว่าหลังจากนั้นโฉมเว่ยก็ยังไม่จากไป กลับพูดขึ้นเสียงเบา "คุณหนู มีเรื่องหนึ่งอาจเป็นบ่าวที่คิดมากไปเอง เพียงแต่ยามบ่าวคอยมองได้ไคว่ในช่วงนี้ รู้สึกอยู่ตลอดว่านางคล้ายเก็บเรื่องอะไรไว้ในใจ มีหลายครั้งที่เห็นนางมีท่าทางลังเลคล้ายตัดสินใจไม่ได้ คุณหนูว่าลองถามนางดูสักหน่อยดีหรือไม่เจ้าคะ จะได้ว่านางมีเรื่องอะไรอยู่ในใจกันแน่"

เส้นหยวนได้ยินก็หัวเราะเบาๆ "เรื่องที่ทำให้นางลังเลได้เช่นนี้ถามไปย่อมไม่ได้คำตอบ ปล่อยนางไปก่อนเถอะ แล้วทำดีกับนางให้มากยิ่งขึ้น ประเดี๋ยวก็ต้องมีเวลาที่นางเต็มใจเล่าเรื่องทั้งหมดให้พวกเราฟังเอง"

ตอนแรกที่เส้นหยวนได้พบตัวไคว่ตรงทางเดินนั้น บนหน้าของอีกฝ่ายก็มีแววลังเลตัดสินใจไม่ได้เช่นกัน เหมือนว่ามีเรื่องที่ยากจะพูด แต่ก็ไม่กล้าพูด

เส้นหยวนรู้ว่ายามไคว่อยู่ในโรงซักล้างจะต้องได้รับความลำบากมากเป็นแน่ ถึงได้ตั้งใจมายืนแอบมองนางอยู่ตรงนั้น ตอนนั้นในใจไคว่ไคว่ก็มีความคิดจะให้นางย้ายอีกฝ่ายออกจากโรงซักล้างแล้ว

แต่มีความจำเป็นใดที่นางต้องตอบตกลงจะย้ายไคว่ไคว่ด้วยเล่า เว้นเสียแต่ว่าในมือไคว่ไคว่จะกุมความลับอะไรอยู่...

ไฉนเว่ยได้ยินเส้นหยวนพูดเช่นนี้ก็รู้ว่าเส้นหยวนสังเกตเห็นความผิดปกติของไคว่ไคว่เช่นกัน นางจึงวางใจ ปลดมานมั่งสี่เซียวอ่อนลงให้อย่างเรียบร้อย ก่อนจะหันหลังถอยออกจากห้อง

เส้นหยวนไม่รู้สึกรังเกียจเพียงนอนอยู่บนเตียง เผื่อคิดถึงเรื่องที่ผ่านมา

นางจำได้ว่าปลายฤดูใบไม้ผลิไปจนถึงฤดูร้อนปีนี้จะเกิดเรื่องขึ้นมากมาย

เสียนเพยป้าของนางจะล้มป่วยจนตาย หลังจากนั้นหลี่ก๊วยเหวินจะให้กำเนิดองค์ชายรองและได้เลื่อนขึ้นเป็นซูเฟย

หลังจากนั้นตำแหน่งของหลี่ชีวเหยาจะก้าวกระโดดเป็นผู้ช่วยแม่ทัพชั้นสองหลัก ไม่นานก็จะได้เป็นรองแม่ทัพ หลี่ชีวหยวนเองก็จะเริ่มเข้าสู่เส้นทางขุนนาง สกุลหลักค่อยๆ มีเกียรติยศ ฐานะในราชสำนักค่อยๆ เริ่มมั่นคง จนสามารถคานอำนาจกับสกุลซ่งได้

เส้นหยวนยังจำได้ว่าบิดายืนอยู่ฝ่ายสกุลซ่ง เส้นลั่วญาติผู้พี่ที่เข้าสู่

เส้นทางขุนนางแล้วก็สนับสนุนสกุลซึ่งเช่นกัน ต่อมาพวกเขาสองคนก็
ทยอยกันถูกปลดจากตำแหน่งระหว่างที่สกุลซึ่งกับสกุลหลักกำลังคุมเชิงกัน
บิดานั้นถึงขั้นตรอมใจตายในท้ายที่สุด

เส้นหยวนถอนหายใจเบาๆ พลิกตัวมามองด้านนอกอย่างใจลอย
ยามไฉ่เว่ยออกไปได้เป่าตะเกียงบนโต๊ะดับแล้ว ทว่าวันนี้แสงจันทร์
สว่างส่องเข้ามาภายในห้องจนมองเห็นของทุกอย่างชัดเจน

เส้นหยวนพลันนึกถึงแสงจันทร์เมื่อคืนและหลี่ชิวเหยาขึ้นได้
แม้ว่ายามหลี่ชิวเหยาอยู่ต่อหน้านางจะยังดูอบอุ่นอ่อนโยน แต่
นางยังคงจำได้เสมอว่าบนเรือขากลับจากฉางโจว ขณะเผชิญหน้ากับ
โจรสลัดจำนวนมากเพียงนั้น เขามีเพียงหนึ่งคนหนึ่งกระป๋องกลับใบหน้า
ไม่เปลี่ยนสี ยังสามารถออกกระบวณท่าอำมหิตได้อย่างมั่นคงและแม่นยำ
หลี่ชิวเหยาในเวลานั้นดูเยือกเย็นดุจตันประหนึ่งกระบี่ยาวในมือเขา ท่วงท่า
เปี่ยมด้วยกลิ่นอายอันหนาวเหน็บบีบคั้นคน

ยังมีเรื่องเมื่อชาติก่อน...นางเคยได้ยินคนพูดถึงหลี่ชิวเหยาว่า
ขณะที่เขาอยู่ในสนามรบ ผู้อื่นล้วนเรียกเขาว่า 'ยมบาลหน้าเย็น' ชีวิตคน
ล้วนไร้ค่าราวกับมดปลวกเมื่ออยู่ภายใต้เงื้อมมือเขา

รวมถึงวิธีการอันโหดร้ายที่หลี่ชิวเหยาใช้กวาดล้างคนในราชสำนัก
ที่ต่อต้านเขาในภายหลัง...

เส้นหยวนหลับตาลง ไม่คิดต่ออีก
ทว่านี่ก็ยิ่งตอกย้ำความคิดก่อนหน้านี้นางให้หนักแน่นขึ้น...
ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องอยู่ให้ห่างจากหลี่ชิวเหยาเอาไว้

ส่วนเรื่องของบิดากับเส้นลั่วผู้เป็นญาติผู้พี่นั้น เส้นหยวนพลันรู้สึกว่

• เกิดในมออีกที่ไม่อาสาสมัครกุลณี ๑

เส้นทางการเป็นขุนนางข้างอันตรายหาความแน่นอนไม่ได้ไม่เป็นขุนนาง
เสียดีกว่า อย่างไรก็ตามก็ดีกว่าเสียชีวิต

86

วันรุ่งขึ้น เส้นหยวนกินอาหารเช้าเสร็จก็สั่งให้ฉวเวเตียมของที่นำกลับมาจากที่ดินไ้วซุดหนึ่ง นางจะนำไปให้ป้าสะไห้ใหญ่ที่คฤหาสน์บรรพบุรุษสกุลเส้น

ขณะหยางซือกำลังนั่งทำสมาธิอยู่ในห้องพระก็ได้ยินว่าเส้นหยวนมาหา นางดีใจยิ่ง รีบให้คนไปเชิญอีกฝ่ายเข้ามา

ในห้องพระอวลด้วยกลิ่นไม้จันทน์ บนช้อนมือขวาของหยางซือคล้องประคำซี่ผึ้งไว้ จูงเส้นหยวนไปนั่งลงบนเตียงเตาไม้ใกล้หน้าต่าง ก่อนพูดด้วยความดีใจ "เมื่อวานข้ายังพูดถึงเจ้ากับลั่วเกออยู่เลย บ่นกับเขาว่า ช่วงนี้เจ้าไม่มาเยี่ยมข้า แล้ววันนี้เจ้าก็มาพอดี"

"มิน่าเมื่อวานหลานถึงรู้สึกร้อนๆ ที่หูอยู่ตลอด ในใจคิดว่าจะต้องเป็นป้าสะไห้ใหญ่คิดถึงหลานเป็นแน่! ดังนั้นวันนี้พอกินอาหารเช้าเสร็จหลานจึงได้รับมาเลยเจ้าคะ" เส้นหยวนเม้มปากพูดยิ้มๆ ก่อนให้ฉวเว

หยิบของที่นำมายื่นส่งให้ "นี่เป็นของที่หลานนำกลับมาจากที่ไปดูที่ดินของท่านแม่เมื่อวันก่อน ไม่นับว่าเป็นของดีอะไร ขอป่าสะเภาใหญ่อย่าได้หัวเราะเยาะกันเลยนะเจ้าคะ"

หยางซือสั่งให้สาวใช้ที่คอยรับใช้อยู่ด้านข้างรับห่อของมา จากนั้นก็ตบหลังมือเส้นหยวนเบาๆ กล่าวว่า "เจ้าพุดเชนนี้นี้แสดงว่าเห็นข้าเป็นคนอื่นคนไกลแล้ว ไม่ว่าเป็นของอะไร แม้จะเป็นเพียงใบไม้ใบเดียวหญ้าต้นเดียว แต่นี่ก็แสดงให้เห็นว่าในใจเจ้านึกถึงข้าผู้เป็นป่าสะเภาใหญ่ทำอะไรล้วนไม่ลืมแบ่งปันมาให้ข้า"

เมื่อก่อนหยางซือมีมิตรอันดีกับมารดาของเส้นหยวน อีกทั้งนางก็มีเพียงเส้นล้วน ไม่มีบุตรสาว จึงได้เห็นเส้นหยวนเป็นดังบุตรสาวของตนเอง เส้นหยวนได้ยินแล้วก็ซาบซึ้งใจ

นางชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยถามหยางซือว่า "โฉนจึงไม่เห็นพี่แล้วเล่าเจ้าคะ หลานได้ยืนยันว่าไม่กี่วันก่อนพี่ล้วยทำผลงานได้ดีเยี่ยมในสำนักการศึกษาหลวง อาจารย์ของเขาได้แนะนำเขาต่อกรมพิธีการให้เขาเข้าร่วมการสอบระดับฮ่วยซือของปีนี้แล้ว...ตอนนี้พี่ล้วยทบทวนตำราอยู่ที่ห้องหนังสือหรือเจ้าคะ"

หยางซือได้ยินคำถามก็ถอนหายใจเบาๆ "ตอนนี้เขาอยู่ที่ห้องหนังสือ มิผิด ทว่าเมื่อครู่ข้าเพิ่งให้สาวใช้ไปดู เขากลับมาได้ทบทวนตำรา เอาแต่นั่งเหม่ออยู่ในนั้น ไม่รู้วากำลังคิดอะไร ตั้งแต่หลายวันก่อนเขาก็เป็นเช่นนั้น มาตลอด เดิมทีข้านึกว่าเป็นเพราะเขาใกล้จะเข้าสอบระดับฮ่วยซือแล้วจึงได้ตื่นเต้นเป็นกังวล ข้าปลุกปลอบเขาไปหลายครั้ง แต่ก็ล้วนไร้ประโยชน์ เอ้อ เด็กคนนี้ก็จริงๆ เลย ช่างทำให้ข้ากลุ้มใจโดยแท้"

เส้นหยวนจึงกล่าวพลอบหยางชื่อ "ไม่เป็นไรหรอกเจ้าคะ พี่ลัวเป็นคนฉลาด คิดว่าไม่นานก็คงจะคิดตก"

ต่อจากนั้นคนทั้งสองก็คุยกันเรื่องอื่น

เส้นหยวนพูดเรื่องเส้นเซียงขึ้นมา "เรื่องหมั้นหมายของเซียงเออร์ ยังคงต้องขอให้ป้าสะใภ้ใหญ่ช่วยเร่งมือด้วยนะเจ้าคะ ชาติตระกูลของอีกฝ่ายไม่ต้องดีอะไรมาก ที่สำคัญที่สุดคือที่บ้านไม่ต้องมีคนมากเป็นคนดี บุพการีอ่อนโยนเป็นมิตร ท่านเองก็ทราบนิสัยของเซียงเออร์ดี หากเป็นครอบครัวที่มีคนมากซับซ้อนวุ่นวาย ไม่น่าจะนางจะอยู่ร่วมได้"

"เรื่องนี้เจ้าพูดกับนางแล้วหรือ" หยางชื่อล้งเลอยู่บ้าง "อีกอย่างไหนเจ้าถึงได้รีบร้อนอยากหาคู่ครองให้เซียงเจี๋ยเพียงนี้ ตามหลักแล้วเจ้าเป็นพี่สาวคนโต อายุก็มากกว่าเซียงเจี๋ยด้วย"

เรื่องหาคู่ครองควรต้องหาให้เส้นหยวนก่อน จากนั้นจึงจะถึงคราวเส้นเซียง

เส้นหยวนคลี่ยิ้ม "ล้วนกล่าวกันว่าพี่สาวคนโตเปรียบดังมารดา เรื่องหมั้นหมายของเซียงเออร์ย่อมมีพื้นหลานที่เป็นพี่สาวคนโตเตรียมการให้ หลานอยากบริหารจัดการเรื่องหมั้นหมายของนางให้เรียบร้อยก่อนที่แม่เลี้ยงจะแต่งเข้ามาเจ้าคะ"

สำหรับเส้นหยวนเองนั้น นางไม่เคยคิดจะแต่งงานสักนิด

รจัดกาเรื่องของเส้นเซียงกับเส้นหงเรียบร้อยแล้ว นางก็อาจไปใช้ชีวิตที่เหลือในที่ดิน หรือไม่ก็ไปปฏิบัติธรรมอยู่ในวัดสงบๆ ห่างไกลผู้คนสักแห่ง นั่นไม่ใช่จะไม่ได้

หยางชื่อพยักหน้า ก่อนจะนึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ "เรื่องแต่งงานใหม่ของ

บิดาเจ้า ข้าพจะได้เรื่องมาแล้ว ข้าได้ยื่นหวังฮูฮินพูดว่าทางตระกูลเดิมของนางมีญาติห่างๆ อยู่คนหนึ่ง แซ่เหยา เป็นนายอำเภออยู่ที่อุซิงในบ้านเขามีบุตรสาวคนรองสายตรงอยู่คนหนึ่ง เป็นคนมีนิสัยอ่อนแอแม่นางผู้นี้เดิมเคยหมั้นหมาย แต่สามเดือนก่อนออกเรือนคู่หมั้นกลับตายลงกะทันหัน นางจึงกลายเป็นม่ายตั้งแต่ยังไม่ทันแต่ง คนทางนั้นถือสาเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้มาก จึงยังไม่มีใครไปสุขอจนเวลาล่วงเลยมาเป็นปีไม่คิดว่าต่อมามารดานางจะสนใจไปอีกคน หลังไว้ทุกข์ให้มารดาหนึ่งปีก็ยังไม่มีการสุขอแล้ว ดังนั้นตอนนี้อายุสิบเก้าแล้วจึงยังไม่ได้ออกเรือนเรื่องนี้ข้ากำลังคิดว่าจะไปคุยกับบิดาเจ้า หากบิดาเจ้าเห็นชอบ ข้าก็จะให้หัวหน้าหวังฮูฮินไปบอกกล่าว คิดว่าเรื่องนี้ต้องสำเร็จเป็นแน่"

แม้ผู้ซึ่งจะเป็นเพียงอำเภอ แต่เนื่องจากอยู่ใกล้เมืองหลวง อำเภออื่นจึงไม่อาจเทียบได้ ถึงจะเป็นเพียงนายอำเภอ แต่ถ้าต่อไปทำงานได้ดีก็สามารถกลายเป็นขุนนางเมืองหลวง หากไม่ได้เป็นขุนนางเมืองหลวงถูกส่งไปประจำที่อื่นก็ยังสามารถกินตำแหน่งเจ้าเมืองได้

มิหนำซ้ำนี่ก็เป็นถึงญาติห่างๆ ของฮูฮินก่วงผิงป้อ

เส้นหยวนคิดในใจว่าการแต่งงานนี้บิดาน่าจะตอบตกลง ยามนี้เขาอายุตั้งสี่สิบกว่าแล้ว คนที่ชาติตระกูลดีกว่านี้ไม่แน่ว่าจะยอมยกบุตรสาวให้แต่งงานกับเขา นี่ยังเป็นการแต่งงานกับพ่อม่ายภรรยาตายด้วย

ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนจึงเอ่ยว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ หากสองวันนี้ป่าสะใภ้ใหญ่มีเวลาว่างกลองไปแจ้งเรื่องนี้ให้ท่านพ่อทราบเถิดเจ้าคะ หากเขาไม่ตกลง ท่านก็พูดกับเขาหน่อยนะเจ้าคะ"

บิดาแต่งงานนายอำเภอ อย่างไรก็ตามก็ดีกว่าแต่งงานหนูที่มาจาก

ตระกูลเก่าแก่

ทว่าก่อนบิดาจะแต่งงาน ทางที่ตีนางต้องจัดการเรื่องหมั้นหมายของเส้นเชียงให้เรียบร้อยเสียก่อน มิเช่นนั้นรอมแม่เลี้ยงแต่งเข้ามา อีกฝ่ายก็มีสิทธิไต่ถามเรื่องหมั้นหมายของเส้นเชียงแล้ว

จากนั้นเส้นหยวนก็คุยกับหยางซือต่ออีกครั้งหนึ่ง ก่อนจะกล่าวยิ้มๆ "หลานเองก็ไม่ได้พบพี่ลั่วมาพักใหญ่แล้ว ตอนนี้อากไปหาเขาสักหน่อย เจ้าคะ"

หยางซือได้ยินแล้วก็รีบพูดว่า "ข้าจะให้สาวใช้พาเจ้าไป"

นางรู้ว่าเส้นหยวนกับเส้นลั่วสนิทสนมกันมาตั้งแต่เล็ก เรื่องจำนวนมากเส้นลั่วไม่เต็มใจจะพูดกับนาง แต่กลับเต็มใจจะพูดกับเส้นหยวน ช่วงที่ผ่านมาเส้นลั่วมีท่าทางกลัดกลุ้มไม่มีความสุข หยางซือเห็นแล้วก็ร้อนใจ กำลังอยากให้เส้นหยวนไปคุยกับเขาอยู่พอดี ด้วยเหตุนี้หยางซือจึงรีบเรียกสาวใช้มาสั่งให้พาเส้นหยวนไปห้องหนังสือของเส้นลั่ว

วันนี้อากาศอบอุ่น หน้าต่างฉลุลายของห้องหนังสือเส้นลั่วจึงเปิดอยู่

พอเส้นหยวนเดินเข้าประตูเรือนมาก็มองเห็นจากช่องหน้าต่างว่าเส้นลั่วกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้พนักกลมด้านหลังโต๊ะหนังสือ ในมือถือตำรา ทว่าสายตากลับไม่อยู่บนนั้น เอาแต่นั่งเหม่อลอย

สาวใช้ผู้หนึ่งยืนอยู่ใต้ชายคา ยามมองเห็นเส้นหยวนเดินเข้ามา ก็รีบทำท่าจะเลิกม่านขึ้นเดินเข้าไปรายงาน แต่เส้นหยวนโบกมือบอกเป็นนัยให้นางไม่ต้องขยับ

สาวใช้นางนั้นจึงยอบตัวคารวะเส้นหยวน ก่อนจะกลัวยืนที่เดิม ตรงมุมตะวันออกเฉียงใต้ของลานเรือนมีต้นท้ออยู่ต้นหนึ่ง ดอกสีขาวอมชมพูบนยอดไม้กำลังผลิบานสวยงาม

เส้นหยวนเดินไปเด็ดดอกท้อมากิ่งหนึ่ง จากนั้นก็เดินมาหน้าห้อง เส้นลั่ว เลิกม่านไหม่ออนตรงประตูขึ้นแล้วเดินเข้าไป

เส้นลั่วกำลังขมวดคิ้วคิดเรื่องในใจ เขาไม่ได้สังเกตเห็นว่ามีคนเดินเข้ามาในห้อง ครั้นได้ยินคนเรียกว่า "พี่ลั่ว" เขาถึงได้สะดุ้งเงยหน้าขึ้นมอง เห็นเส้นหยวนกำลังยืนพิงประตูอยู่โดยที่ในมือถือดอกท้อไว้กิ่งหนึ่ง

เห็นสายตาของเส้นลั่วมองมาแล้ว เส้นหยวนก็พูดขึ้นยิ้มๆ "พี่ลั่ว ท่านกำลังคิดอะไรอยู่หรือถึงได้ใจลอยเยี่ยงนี้ ข้าเรียกท่านตั้งหลายครั้ง ท่านก็ไม่ตอบ"

เส้นลั่วลุกขึ้นพูดว่า "หยวนหยวน เจ้ามาแล้วหรือ"

เส้นหยวนพยักหน้า กล่าวยิ้มๆ "พอเข้ามาก็เห็นท่านกำลังใจลอยเลย เจ้าคะ"

พูดพลางนางก็สั่งสาวใช้ที่ตามเข้ามาให้หาแจกันสักใบมาพร้อมใส่น้ำมาด้วยครึ่งหนึ่ง

สาวใช้รับคำพลางหันหลังเดินออกไป

เส้นหยวนเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้พนักกลมตัวหนึ่งริมหน้าต่าง ก่อนพูดด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "วันก่อนข้าไปดูที่ดินของท่านแม่มา นำสาที่เก็บก่อนฤดูฝนรวมถึงพวกผลไม้สดและผลไม้ดองกลับมาด้วยจำนวนหนึ่งในใจนึกถึงป่าสะไ้ใหญ่ วันนี้จึงตั้งใจนำมามอบให้นาง ได้ยินป่าสะไ้ใหญ่

พูดว่าระยะนี้ท่านดูเหมือนมีเรื่องอะไรในใจ นางจึงให้เข้ามาช่วยให้คำปรึกษา
ท่านเจ้าค่ะ"

เส้นลั่วไม่ได้พูดอะไร ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงได้ยิ้มอย่างผิดฝันผลาง
พูดว่า "ข้าสบายดี จะมีเรื่องในใจอะไรได้เล่า"

เส้นหยวนมองเขาปราดหนึ่ง

เขามีสภาพเช่นนี้ก็ไม่ได้ต่างกับเขียนคำว่า 'ข้ามีเรื่องในใจ' ไว้บนหน้า
ทั้งยังเป็นเรื่องที่ถูกดักลุ่มใจเสียด้วย

ทว่าเส้นหยวนก็ไม่ได้ถามอะไรต่อ นางรู้นิสัยของเส้นลั่วดี ขอเพียง
เป็นเรื่องที่เขาไม่อยากจะพูด ไม่ว่าซักไซ้ไล่เลียงอย่างไรเขาก็จะเอาแต่
ปิดปากเงียบ

เวลานี้สาวใช้ก็ถือแค้นเคลือบเขี้ยวใบหนึ่งเข้ามาวางลงบนโต๊ะเล็ก
ด้านข้างเส้นหยวน

ในมือเส้นหยวนยังคงถือดอกท้อกิ่งนั้น นางเรียกให้สาวใช้ไปหยิบ
กรรไกรเล่มเล็กมา เพื่อจะเล็มดอกและใบบนกิ่งที่ขึ้นรกออกบางส่วน

สาวใช้รับคำพลางรีบไปหากรรไกรมาให้เส้นหยวน

เส้นลั่วนั่งอยู่บนเก้าอี้ มองดูเส้นหยวนตั้งอกตั้งใจตัดเล็มดอกและ
ใบที่ขึ้นรกบนกิ่งไม้ แสงแดดอ่อนๆ ลอดเข้ามาตามลายฉลุของหน้าต่าง
และผนังส่องลงบนตัวนาง ระหว่างที่มองนางอย่างเพลิดเพลิด เขาก็
รู้สึกหัวใจตนเองค่อยๆ สงบลง

"สกุลหลี่เชิญแม่สื่อไปสู่ขอคนที่สกุลเซี่ยแล้ว สกุลเซี่ยตอบตกลง
รอถึงต้นฤดูใบไม้ร่วง พวกเขาสองคนก็จะแต่งงานกันแล้ว" เดิมที่เป็น
เรื่องก่ดักลุ่มใจอย่างที่สุด เส้นลั่วคิดไม่ถึงว่ายามที่พูดออกมา น้ำเสียง

ของตนเองจะถึงกับสงบได้เพียงนี้ "หยวนหยวน เจ้าเป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง เรื่องตอนเทศกาลช้งหยวน ข้าคิดว่าเจ้าจะต้องมองอะไรออกแล้วเป็นแน่ แน่จนกว่าเจ้าจะยอมรู้เช่นกันว่าข้าพูดเมื่อครูนี้นั้นหมายถึงอะไร"

มือที่จับกรรไกรของเส้นหยวนชะงักไป

ที่แท้หีชีวหยวนก็ไปสูขอเสียเงินเงินแล้ว!

แต่เรื่องนี้จะไม่ดี หากชาติก่อนหีชีวหยวนสูขอเสียเงินเงินรวดเร็วสักหน่อย ภายหลังนางกับเส้นลั่วคงไม่ต้องมีจุดจบเยี่ยงนั้น

เสียงดังขึ้นเบาๆ เส้นหยวนตัดก้านเหี่ยวเฉาก้านเล็กๆ บนกิ่งไม้ทั้ง

"นี่เป็นเรื่องดียิ่ง" เส้นหยวนสีหน้าสงบ น้ำเสียงที่พูดก็ราบเรียบ "คุณชายหลักกับแม่นางเสีย คนหนึ่งเป็นสหายร่วมชั้นเรียนกับท่าน คนหนึ่งเป็นบุตรสาวสุดที่รักของอาจารย์ท่าน พวกเขาที่รักกันได้ครองคู่กันเช่นนี้ ท่านควรยินดีกับพวกเขาจึงจะถูกต้อง"

เส้นลั่วอึ้งไป ครันได้สติกลับมาก็ยิ้มขึ้นพูดว่า "ใช่แล้ว เจ้าพูดถูก ข้าควรยินดีกับพวกเขาจริงๆ"

ทว่าเห็นสีหน้าของเขาแล้วช่างชวนให้ทรมานใจจริงๆ

เส้นหยวนใช้สองมือประคองแจกันที่ปักดอกท้อที่ตัดแต่งเรียบร้อยแล้วไปวางไว้ตรงมุมบนขวาของโต๊ะหนังสือ จากนั้นก็มองเขาพลางกล่าวช้าๆ "พี่ลั่ว ท่านควรต้องรู้ว่าท่านหมั้นหมายกับฟี่เหวียนโจวแล้ว ฤดูใบไม้ร่วงปีนี้ก็ต้องแต่งงาน นางเป็นคนดีมาก ท่านอย่าทำให้นางเจ็บช้ำน้ำใจเสีย"

เส้นหยวนชะงักเล็กน้อยก่อนจะพูดอีกว่า "พี่ลั่ว ท่านเป็นคนฉลาดหลักแหลม ท่านคงกระจ่างถึงหลักการที่ว่านำความรู้สึกที่มีต่อคนเก่ามาทรมานให้คนปัจจุบันดี เรื่องนี้คงไม่ต้องให้ข้าพุดมากแล้วกระมัง"

เส้นลั่วมองดอกท้อในแจกัน เม้มปากไม่ตอบอะไร

ชั่วครู่ให้หลังเขาพลันหลับสองตาลง ขณะลืมหัดขึ้นอีกครั้งในดวงตาก็ไม่เหลือร่องรอยของความปวดร้าวอยู่แล้ว

"หยวนหยวน ข้ารู้" แม้เสียงของเขาจะเบาแต่กลับเด็ดเดี่ยวยิ่ง "อดีตมันผ่านไปแล้ว เจ้าวางใจเถอะ ข้าจะปล่อยวาง"

เส้นหยวนยิ้มพลางพยักหน้า "ทำได้เช่นนี้ย่อมดีที่สุดเจ้าคะ"

สักวันก็ต้องปล่อยวาง นางเชื่อว่าชาตินี้เส้นลั่วจะมีชีวิตที่ดี จะไม่เป็นเหมือนชาติก่อนที่เอาแต่ทุกข์ระทมทั้งวัน ยากจะเห็นรอยยิ้ม

สองวันผ่านไป หยางซือกั๊นงรถม้ามาจวนสกุลเส้นเพื่อพูดเรื่องคุณหนูสกุลเหยากับเส้นเฉิงจาง

เริ่มแรกเส้นเฉิงจางไม่เห็นด้วยเท่าไรนัก รู้สึกว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงแค่นูตรสาวนายอำเภอ หยางซือจิงสารยายให้เส้นเฉิงจางฟัง "บิดาของแม่นางเหยาผู้นี้เป็นหลานชายห่างๆ ของฮูหยินก่วงผิงป้อ หากนับรุ่นดูดีๆ เขายังต้องเรียกฮูหยินของก่วงผิงป้อว่าอาหญิงเสียด้วยซ้ำ! แม่นางเหยาผู้นี้ก็คือหลานย่าของฮูหยินก่วงผิงป้อ มีความสัมพันธ์เช่นนี้กับทางฮูหยินของก่วงผิงป้อ ต่อไปภายหน้ายังต้องกังวลด้วยหรือว่านายอำเภอเหยาจะไม่ได้เข้ามาเป็นขุนนางในเมืองหลวง นี่เท่ากับว่าได้ต้องเป็นญาติกับจวนก่วงผิงป้อแล้ว เจ้าเองก็รู้ว่าคุณหนูใหญ่ของจวนก่วงผิงป้อได้เป็น

อันผินอยู่ในวัง หากภายหน้านางมีบุญวาสนาให้กำเนิดองค์ชายออกมา
สักพระองค์ จวนก่อดังป้อจะต้องดียิ่งกว่านี้แน่ เจ้าลองคิดดูให้ดีว่า
เรื่องการแต่งงานนี้ดีหรือไม่"

ย๋อมจะได้อยู่แล้ว! เส้นเชิงจางคิดแล้วก็ตอบตกลง

หยางซือได้คำตอบรับจากเส้นเชิงจางแล้ว วันรุ่งขึ้นก็ไปบอกกล่าว
เรื่องนี้กับหวังฮุ่ยฮิน

หวังฮุ่ยฮินจึงทำหน้าที่เป็นแม่สื่อให้ด้วยตนเอง ไปเจรจาเรื่อง
การแต่งงานนี้กับนายอำเภอเหยาตันที่

นายอำเภอเหยาเย๋อมจะเห็นชอบต่อเรื่องนี้ เขากำลังกลัวว่า
บุตรสาวคนใหม่ของตนอายุสิบเก้าเข้าไปแล้ว แต่ยังไม่มีใครมาสู่ขอ
และถึงแม้เส้นเชิงจางจะอายุมากไปบ้าง แต่อีกฝ่ายก็เป็นถึงรองเสนาบดี
กองงานไต่จางชั้นสี่หลัก ต่อให้แต่งงานไปแล้วบุตรสาวจะมีโชภรยาคนแรก
นายอำเภอเหยาที่ยังยินดี

ด้วยเหตุนี้เรื่องการแต่งงานนี้จึงเป็นอันตกลงเรียบร้อย

หลังสองฝ่ายแลกเปลี่ยนสัตยาบันแล้วก็นัดหมายกันว่าจะแต่ง
เจ้าสาวเข้าตระกูลในอีกสามเดือน

เนื่องจากตอนนี้เส้นหยวนดูแลเรื่องน้อยใหญ่ทั้งหมดในเรือน
ส่วนในอยู่ ดังนั้นวันต่อๆ มานางย๋อมจะงานยุ่งยิ่ง

จัดเตรียมห้องหอ เร่งทำเครื่องเรือน ซืหาข้าวของ คัดเลือกสาวใช้
และหญิงรับใช้สูงวัยที่เหมาะสมส่งไปรับใช้ในห้องหอ วันทั้งวันเส้นหยวน
จึงไม่มีเวลาให้พักผ่อน

โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวก็มาถึงปลายฤดูใบไม้ผลิต้นฤดูร้อนแล้ว

87

เส้นหลันกำลังปรนนิบัติเซวียอี่เหนียงกินอาหารเช้า

เซวียอี่เหนียงดูมีสีหน้าซีดเซียว ดูแย่งกว่าพักก่อนอย่างเห็นได้ชัด นางพูดกับเส้นหลันเสียงแผ่วอ่อนว่า "ช่วงก่อนแม่เฒ่าเหนียงจะรู้สึกไม่สบายตัว แต่ลูกคนนี่ในท้องก็ยังดิ้นทั้งวัน ทว่าระยะนี้ไม่รู้เป็นอะไร ไม่เพียงอี่เหนียง รู้สึกเกียจคร้าน กระทั่งลูกคนนี่ในท้องก็ดูเหมือนจะเกียจคร้านไปด้วย ไม่ค่อยดิ้นเท่าไรแล้ว"

พูดพลางเซวียอี่เหนียงก็ยกมือลูบหน้าท้องที่ยื่นออกมาเบาๆ สีหน้าเต็มไปด้วยความวิตกกังวล

หลังเส้นเจิงจางให้คนส่งตัวเส้นหงไปยังวัดที่อยู่ห่างไกลแล้ว อีกฝ่ายก็เจียบหายไร้ข่าวคราว เส้นหลันก็เป็นเพียงอิสตรี ไม่ช้าก็เร็วย่อมต้องออกเรือน ช่วยเหลืออะไรนางไม่ได้

และตอนนี้เรื่องแต่งงานใหม่ของเส้นเจิงจางก็ถูกกำหนดแล้ว วันหน้า

พอฮุนยินคนใหม่เข้าประตู่มา นางจะยังทำอะไรได้อีกเล่า ทำได้เพียงหวังให้เด็กในท้องเป็นเด็กชาย เขาจะได้เป็นที่พึ่งให้นางในครึ่งชีวิตที่เหลือได้

แต่ครั้นนึกถึงเรื่องแต่งงานใหม่ของเส้นเจิงจาง เซวียอี่เหนียงก็อดรู้สึกผิดหวังระคนเจ็บใจอยู่บ้างไม่ได้

วางแผนมาหลายปีเพียงนี้ สุดท้ายเขาก็ยังคงไม่ยอมยกนางขึ้นเป็นภรรยาเอก ไม่ว่าอย่างไรในใจเขาเส้นทางขุนนางก็มีความสำคัญที่สุด

แต่ไม่เป็นไร นางแอบซื้อที่ดินและร้านค้าไว้ให้ตนเองหลายแห่งแล้ว ถึงอย่างไรนางก็มีที่ไปในชีวิตบั้นปลายแน่นอน

เส้นหลันเห็นเซวียอี่เหนียงไม่พูดอะไร จึงเอ่ยปลอบนางเสียงนุ่ม "อี่เหนียง ต้องเป็นเพราะน้องชายรู้ว่าท่านลำบาก ระยะเวลาจึงทำตัวสงบทว่าที่ผ่านมา เพื่อที่ท่านจะได้ลำบากน้อยลง" เส้นหลันพูดเอาใจเซวียอี่เหนียงว่าในท้องนางเป็นน้องชายแล้ว ก็เอ่ยขึ้นอีกว่า "ท่านกินโจ๊กสระแห่หนึ่งอีกสักหน่อยเถิด เป็นเพราะท่านกินน้อยดื่มน้อย ถึงได้รู้สึกไม่กระปรี้กระเปร่า"

เดิมทีในใจเซวียอี่เหนียงไม่อยากกิน แต่ในเมื่อเส้นหลันพูดถึงเพียงนี้แล้ว นางจึงกินโจ๊กสระแห่ลงไปอีกเกือบครึ่งชามโดยมีอีกฝ่ายคอยปรนนิบัติ

ครั้นกินอาหารเข้าเสร็จเสี้ยวหงก็มาเก็บจานชามออกไป แล้วใช้ถาดน้ำชาสีแดงใบเล็กยกชามมาให้

เซวียอี่เหนียงกับเส้นหลันนั่งหันหน้าคุยกันบนเตียงแต่ไม่ตรงหน้าต่างทิศได้โดยมีโต๊ะเล็กคั่นกลาง

เซวียอีเหียงเห็นว่าเส้นหลันซูปผอมลงกว่าพักก่อนมากเช่นกัน
ปลายคางยิ่งดูแหลมชัดขึ้น ดูน่าสงสารเป็นหนักหนา

เซวียอีเหียงจึงถอนหายใจพูดว่า "บิดาเจ้าถึงกับใจดำเพียงนี้
เวลานั้นอีเหียงแค่บอกවාให้เจ้าสำนักผิดในเรือนเดือนเดียวเท่านั้น ในใจ
คาดหวังว่าผ่านไปไม่กี่วันเขาก็จะใจอ่อนปล่อยเจ้าออกมา ไม่นึกเลยว่า
เขาจะกักบริเวณเจ้าหนึ่งเดือนเต็มจริงๆ" สะงักเล็กน้อยก่อนเอ่ยถาม
อย่างล้งเลอยู่บ้าง "วันนั้นอีเหียงตบเจ้าไปทีหนึ่ง เจ้าไม่โกรธแค้นอีเหียง
กระมัง"

"ข้ารู้ว่าอีเหียงหวังดีต่อข้า วันนั้นข้ารู้วามไปจริงๆ หากมิใช่
ฝ่ามือแน่นของท่าน รวมถึงคำพูดหลังจากนั้น ข้าไหนเลยจะแค่ถูกกักบริเวณ
หนึ่งเดือนและถูกสั่งให้คัดบัญญัติสตรีน้าสิบจบ" เส้นหลันอดจะกัดฟันไม่ได้
"น่าแค้นที่ตอนนั้นไม่ว่าเรื่องใดท่านพอก็ฟังเส้นหยวนทุกอย่าง แม้แต่พี่ใหญ่
ก็ยัง..."

พูดถึงตรงนี้เส้นหลันก็มองเซวียอีเหียงแวบหนึ่ง นางไม่ได้พูดต่ออีก
เพียงหยิบถ้วยชาบนโต๊ะเล็กขึ้นมาจุ่มน้ำดื่ม

หากยังพูดถึงเรื่องพี่ใหญ่อีก อีเหียงจะต้องเศร้าเสียใจแน่นอน

แต่เซวียอีเหียงมีหรือจะไม่รู้ว่าคำพูดที่เส้นหลันพูดไม่จบคืออะไร
จึงยิ้มขึ้นพลางเอ่ยว่า "เส้นหยวนช่างร้ายกาจโดยแท้ ปกติดูไม่ออกฤทธิ์
ออกเดช ใครเล่าจะรู้ว่านางถึงกับทำเรื่องมากมายเพียงนั้นออกมา
เรื่องพี่ใหญ่ของเจ้า อีเหียงไม่เชื่อหรือว่าจะมีเรื่องบังเอิญเพียงนั้น
คนเหล่านั้นจะมาอะอะก่อกวนถึงจวนในวันเกิดของบิดาเจ้าพอดี
ได้อย่างไร ชัดเจนว่าเหมือนมีใครจงใจปลุกปั่นอยู่เบื้องหลัง ตามความคิด

อี่เหนียง แม้แต่พวกผู้ดูแลหญิงและหญิงรับใช้สูงวัยในจวน ตอนนั้นก็ถูก
เส้นหยวนตึงเข้าเป็นพวกหมดแล้ว ถึงอี่เหนียงอยากจะทำอะไรก็ทำไม่ได้"

มินาข้าสกุลเส้นก็หมั้นหมายกับสกุลเหยาแล้ว ผ่านไปอีกสักพัก
เส้นเจิงจางก็จะแต่งงานเหยาผู้นั้นเข้ามา ถึงเวลานั้นเซวียอี่เหนียง
ก็ยังเป็นเพียงอนุเช่นเดิม ข้ายังเป็นอนุแก่ๆ นางจะยังทำอะไรได้อีกเล่า

ทว่าก่อนหน้านั้นนางไม่อาจปล่อยให้เส้นหยวนใช้ชีวิตอย่างมี
ความสุขได้

เซวียอี่เหนียงมองเส้นหลันพลางพูดเสียงเบา "หลันเจีย เจ้ายังจำ
เรื่องหลี่ชิวหยวนได้หรือไม่"

เส้นหลันเงยหน้ามองเซวียอี่เหนียงอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก
"หลี่ชิวหยวน? เรื่องนี้มีไ้ผ่านมานานแล้วหรือเจ้าคะ"

ตั้งแต่เส้นหยวนกลับมาจากฉางโจว เส้นหลันก็เคยหยั่งเชิงดูท่าที่
ของอีกฝ่ายอยู่หลายหน สังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายไม่รู้สึกละอายต่อหลี่ชิวหยวน
แล้ว ทั้งยังหลอกไม่ง่ายเหมือนเมื่อก่อน ดังนั้นต่อให้เซวียอี่เหนียงกับ
เส้นหลันจะยังอยากใช้ประโยชน์จากเรื่องหลี่ชิวหยวนเพียงใด ก็ได้แต่
ล้มเลิกความคิดแล้ว

"เรื่องหลี่ชิวหยวนผ่านไปแล้ว แต่ไม่แน่ว่าจะมีคนอื่นอีกไม่ได้นี่"
เสียงเซวียอี่เหนียงเย็นเยียบ "ญาติผู้พี่ฝ่ายสกุลเซวียของเจ้าบัดนี้มีโชอาศัย
อยู่ในบ้านเราหรือไร หากกล่าวถึงรูปโฉม เขาก็โดดเด่นมิเป็นรองใคร
หากกล่าวถึงวิชาความรู้ แม้การสอบระดับฮู่ซื่อปีนี้เขาจะไม่ได้เป็นจิ้นซื่อ
แต่บิดาเจ้าก็บอกว่าเขาอายุยังน้อยก็สอบได้จื่อเหรินเช่นนี้ นับว่าหาได้
ยากยิ่งแล้ว กำลังมีแผนจะแนะนำเขาเข้าเรียนในสำนักการศึกษาหลวง

เพื่อที่อีกสามปีสำนักการศึกษาหลวงจะได้แนะนำญาติผู้พี่ของเจ้าต่อกรมพิธีการ ให้เขาเข้าร่วมการสอบระดับสุ่ยซืออีกครั้ง!"

เส้นหลังตระหนกตกใจยิ่ง นางคิดไม่ถึงว่าในใจเซวียอีเหนียงจะถึงกับมีความคิดนี้อยู่ เพียงแต่...

"ญาติผู้พี่จะเห็นด้วยกับเรื่องที่ท่านว่ามาหรือเจ้าคะ อีกอย่าง ท่านพ่อจะเห็นชอบกับเรื่องนี้หรือ"

อย่างไรเส้นจึงจางก็เป็นถึงรองเสนาบดีกองงานไท่ฉางชั้นสี่หลัก ในขณะที่เซวียอีซู่เป็นแค่จวีเหริน ชาตติระกูลก็ธรรมดา

"ญาติผู้พี่ของเจ้ามิใช่คนโง่ เรื่องดีเช่นนี้โยจะไม่เห็นด้วย เกรงว่าในใจเขาอยากจะทำแต่เส้นหยวนจนตัวสิ้นเสียด้วยซ้ำไป! หนึ่งคือเส้นหยวนรูปโฉมงดงาม สองคือนางเป็นบุตรสาวคนโตสายตรง แต่งนางแล้วก็ได้เป็นชายของสกุลเส้นเรา ภายภาคหน้าเขาเข้าสู่เส้นทางขุนนาง บิดาเจ้ามีหรือจะไม่ช่วยเขา ส่วนเรื่องที่ว่าบิดาเจ้าจะเห็นชอบหรือไม่ นั่นหากสองคนนั้นลักลอบได้เสียกันแล้วบิดาเจ้าทราบเรื่องเข้า เรื่องอัปยศในบ้านมิอาจแพร่งพรายต่อภายนอก บิดาเจ้ายังจะทำอันใดได้อีก"

แน่นอนว่าจะมีผลลัพธ์เพียงสองแบบ...แบบที่หนึ่งก็คือเส้นจึงจางโมโหอย่างมาก จะอย่างไรก็มีเรื่องหลิ่วหยวนเป็นตัวอย่างมาก่อน ตอนนี้อย่างเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นอีก แม้ช่วงที่ผ่านมาเส้นจึงจางจะมองเส้นหยวนใหม่ แต่เรื่องนี้ก็ยังคงไม่อาจให้อภัยได้ ถึงเวลานั้นเซวียอีเหนียงค่อยค่อยใส่ไฟอยู่ข้างๆ ส่งตัวเส้นหยวนไปอยู่ในวัดนั่นคือโทษสถานเบา เป็นไปได้มากยิ่งว่าเส้นจึงจางจะคิดหาทางทำให้เส้นหยวนตายไป แล้วบอกต่อภายนอกว่าตายกะทันหันด้วยโรคสักโรคหนึ่ง

ส่วนผลลัพธ์แบบที่สองก็คือตอนนี้เส้นเชิงจางโปรดปรานเส้นหยวนผู้เป็นบุตรสาวคนนี้จริงๆ ถึงนางจะทำเรื่องเช่นนี้ออกมาเขาก็ยังคงตั้งใจทำอะไรนางไม่ลง แต่เรื่องอัปยศในบ้านมีอาจแพร่พรายต่อภายนอกอีกทั้งในใจเขาก็ให้ความสำคัญกับเซวียอวีซู่ คาดว่าคงจะจับเส้นหยวนแต่งงานกับเซวียอวีซู่เป็นแน่

หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ เซวียอี่เหนียงก็จะเป่าหูพี่สะใภ้ของตนอย่างดี ทำให้ชีวิตที่เหลือของเส้นหยวนไม่เป็นสุข

ไม่ว่าเป็นผลลัพธ์แบบใด ต่อจากนี้ไปก็ไม่อาจปล่อยให้เส้นหยวนมีชีวิตที่สุขสบายได้เด็ดขาด

เส้นหลันเห็นดีเห็นงามกับความคิดนี้ของเซวียอี่เหนียง อันที่จริงไม่ว่าเรื่องใดที่ทำให้เส้นหยวนมีชีวิตอย่างไม่เป็นสุขได้ นางก็เห็นดีเห็นงามด้วยทั้งนั้น เพียงแต่...

เส้นหลันพูดขึ้นด้วยความลั้งเล "อี่เหนียง เส้นหยวนในตอนนี้อยู่ไม่ใช่เส้นหยวนในอดีตอีกต่อไปแล้ว ข้าเห็นนางเฉยชาต่อญาติผู้พี่ยิ่งนัก เห็นได้ชัดว่าไม่รู้สึกรักกับเขา แล้วจะหลอกให้นางชอบญาติผู้พี่เสียจนจดหมายให้เขา บักถุกหอมให้เขาเหมือนอย่างที่เคยทำให้หลี่ซิวหยวนได้หรือเจ้าคะ"

ถ้าไม่เป็นไปตามนี้จะจับจูดอ่อนของเส้นหยวนได้อย่างไรเล่า

"ทางด้านเส้นหยวนลงมือไม่ง่าย แต่ทางด้านญาติผู้พี่ของเจ้าแค่พูดนิดเดียวก็หวั่นไหวแล้ว" เสียงเซวียอี่เหนียงสงบเยือกเย็น "อีกประเดี๋ยวเจ้าก็ไปหาญาติผู้พี่ของเจ้า บอกว่าขณะเจ้าคุยกับเส้นหยวน เจ้าฟังออกว่าเส้นหยวนมีใจให้เขา เพียงแต่อิสตรีหน้าบางไม่สะดวกจะบอกกล่าวอย่าง

เปิดเผย ถึงที่ผ่านมาเส้นหยวนจะเอ็นซาท่อเขา แต่นั่นก็เป็นเพียงความ
ลำรวมและสงวนตัวของอิสตรี จากนั้นเจ้าค่อยบอกญาติผู้พี่ของเจ้าว่า
เจ้าจะช่วยเหลือเขา หากเขามีจดหมายอะไรหรือมีสิ่งของใดต้องการ
มอบให้เส้นหยวน เจ้าจะช่วยนำไปส่งแทนเขาเอง"

ทั้งใจเซียวอี้เหินยงคิดแต่จะทำให้เส้นหยวนมีชีวิตไม่เป็นสุข ส่วน
หลังเกิดเรื่องขึ้นเส้นเจิงจางจะจัดการเซียวอี้ชู่อย่างไรนั้น นางไม่สนใจ

ยามเรื่องของเส้นทรงเปิดเผยออกมาในวันนั้น เซียวอี้ชู่สามารถ
ทำเมินเฉยไม่ยื่นมือเข้าช่วยได้ เช่นนั้นตอนนี้นางก็สามารถหลอกใช้เขา
เพื่อบรรลุลุคประสงค์ของนางได้เช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นหลานชาย
ของนางก็ตามที

เส้นหลันพยักหน้า

หลังสองแม่ลูกพูดคุยกันได้อีกครั้งหนึ่ง เส้นหลันก็ลุกขึ้นจากมา

ขณะเลิกม่านเดินออกมาก็เห็นเสี่ยวหงกำลังก้มหน้ายื่นกุ่มมืออยู่
ใต้ชายคา เส้นหลันจึงเรียกนางมาสั่งว่า "หมูนี้อี้เหินยงสุขภาพไม่ค่อยดี
ประเดี๋ยวเจ้าไปบอกพี่หลัวในครัวสักหน่อยว่าให้ชว่งนี้างตั้งใจทำน้ำแกง
บำรุงมาให้อี้เหินยง"

เสี่ยวหงรีบรับคำ

เส้นหลันถึงค่อยเรียกรู่ยหลันมา สองนายบ่าวเดินออกจากเรือน
มุ่งหน้าไปที่เรือนสวนหน้า

เสี่ยวหงเห็นพวกนางเดินไปไกลแล้ว มองรอบๆ เห็นว่าไม่มีใครอยู่
ก็รีบวิ่งไปเรือนชู่วี่ของเส้นหยวนทันที

ไฉนซึ่งเป็นคนนิสัยดียิ่ง ไม่ใช่คนที่โง่งมง่าย ๆ แต่เมื่อได้ยินเสียงหวงพูดจบ หลังเดินไปส่งเสียงหวงออกจากเรือนด้วยตนเองแล้วกลับเข้ามา นางก็พูดกับเส้นหยวนด้วยสีหน้าเดือดดาล "เซียวอี้เหินยงผู้นี้กับคุณหนูรองจะชั่วร้ายเกินไปแล้ว! ถึงกับคิดจะสร้างเรื่องเช่นนี้มาเล่นงานคุณหนู หากพวกนางทำสำเร็จจริง ๆ ชีวิตของคุณหนูคงถูกทำลายจนย่อยยับ"

เส้นหยวนหัวเราะเบา ๆ "นี่มิใช่ครั้งแรกที่พวกนางทำเรื่องเช่นนี้เสียหน่อย"

เมื่อก่อนก็มีใช้เส้นหลันยุยงนางทุกวิถีทางให้นางเขียนจดหมายและปักถุงห่อมให้หลี่ชิวหยวนหรือไร ต่อมาก็เป็นตงเอ๋อร์สาวใช้ข้างกายนางนำจดหมายที่นางเขียนไปฟ้องเส้นเจิงจาง ถึงได้ทำให้บิดารู้เรื่องที่นางมีใจให้หลี่ชิวหยวน

เส้นหยวนถามตนเองว่าสาวใช้นามตงเอ๋อร์ผู้นั้นก็ดูไม่เลวร้ายไฉนอยู่ดี ตงเอ๋อร์ต้องนำจดหมายที่นางเขียนให้หลี่ชิวหยวนไปฟ้องเส้นเจิงจางด้วย

แต่หากใคร่ครวญอย่างละเอียดแล้ว เกรงว่าตงเอ๋อร์คงจะเป็นคนของเซียวอี้เหินยงไม่กี่เส้นหลัน คอยมาสืบข่าวอยู่ข้างกายนาง

เพียงแต่น่าเสียดายที่ต่อมาเส้นหยวนต้องไปบ้านท่านตาที่ฉางโจวทันที ครั้นนางกลับมาและอยากจะหาตัวสาวใช้นามตงเอ๋อร์ผู้นั้นอีกครั้ง กลับได้ยินว่าอีกฝ่ายทำแจกันดอกไม้ที่ล้ำค่ายิ่งใบหนึ่งแตก เวลานั้นเซียวอี้เหินยงยังดูแลจนอยู่ เซียวอี้เหินยงจึงให้คนไปเรียกพ่อค้าทาสมา แล้วกำชับให้ขายตงเอ๋อร์ทิ้งไปไกล ๆ

ได้หลันนี้ไหนเลยจะมีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนั้น เส้นหยวนไม่เชื่อแน่

หากสามารถหาตัวตองเออร์พบ สอบถามดูก็จะรู้ได้ว่าเรื่องในตอนแรก
นั้นเป็นเซรียอี่หนึ่งกับเส้นล้นบงการนางอยู่เบื้องหลังหรือไม่
แต่น่าเสียดายที่เซรียอี่หนึ่งให้คนขายตองเออร์ทิ้งไปแล้ว

๘๘

หลังจากนั้นเซวียอวีซู่ก็ฝากคนส่งจดหมายมาให้เส้นหยวนจริงๆ
เส้นหยวนเปิดอ่านผ่านๆ รอบหนึ่ง จากนั้นนางก็ยิ้มออกมาเล็กน้อย
มือเรียวบางทั้งสองข้างค่อยๆ พับกระดาษจดหมายบางๆ ให้เรียบร้อยแล้ว
ใส่กลับลงในซอง

เซวียอวีซู่เป็นคนมีความสามารถทางการเขียนอย่างที่ดี
สมแล้วที่อายุน้อยแค่นี้ก็สอบได้จ้วเหรินแล้ว จดหมายฉบับนี้เต็มไปด้วย
ล่ำบัดสำนวนสวยหรู ทำให้ใจคนหัวนโหว่ได้ดีจริงๆ

เพียงแต่น่าเสียดายที่เส้นหยวนเป็นคนใจแข็ง

หากให้ท่านพ่อรู้ว่าเซวียอวีเหนียงยุยงส่งเสริมให้หลานชายมา
ล่อลวงข้าเช่นนี้ไม่รู้ว่าท่านพ่อจะโมโหมากเพียงไร เส้นหยวนคิดถึงตรงนี้
ก็อดจะยิ้มขึ้นมาไม่ได้

ทว่าเส้นหยวนไม่อยากจะเสี่ยงกับเรื่องนี้ จะอย่างไรเซวียอวีเหนียงก็เป็น

คนฉลาด หากนางไม่ระวังถูกเขยอืหนึ่งจับจุดอ่อนอะไรได้จริงๆ แล้วอะอะโวยวายจนเรื่องไปถึงหูเส้นเชิงจาง ที่นางวางแผนมาก่อนหน้านี้นคงได้เสียแรงเปล่าไปทั้งหมด

ส่วนเขยอืที่นั่น...เส้นหยวนคิดอย่างดูแลนว่าคนพรรคนั้นไฉนจึงยังอยู่ในสกุลเส้นต่อได้ ในใจนางนึกห้วงเส้นเซียงมาตลอด ซึ่งนี่ก็เป็นโอกาสได้เขยอืที่ออกจากจวนสกุลเส้นของตนได้พอดี

ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนจึงเรียกไฉ่เว่ยมา ส่งจดหมายฉบับนี้ให้นาง แล้วส่งอีกสองสามคำ

ไฉ่เว่ยรับคำเสร็จก็ใช้สองมือรับจดหมาย ก่อนหมุนตัวเดินออกไป

วันนั้นเส้นหลันมาพูดกับเขยอืที่จริงๆ หลังจากได้ยินเส้นหลันพูดในใจเขาก็ยินดีมาก แต่กลับมิได้ถูกความยินดีปรีดาทำให้สมองเลอะเลือน

เขาเป็นคนฉลาด ช่วงที่ผ่านมานี้เส้นหยวนมีท่าทีต่อเขาเช่นไร เขาก็เห็นอยู่ในสายตา หากกล่าวว่าเส้นหยวนเพียงแต่เอียงอาย สงวนท่าทีจริงการแสดงออกก่อนหน้านั้นก็ออกจะเย็นชาเกินไปสักหน่อยหรือไม่

เส้นหลันยังเอ่ยโน้มน้าวเขยอืที่อีกว่า 'อืหนึ่งของข้าบอกแล้วว่าท่านเป็นหลานชายแท้ๆ ของนาง นางย่อมหวังให้ท่านได้ดี หากท่านแต่งกับพี่หญิงใหญ่ของข้าได้ ท่านก็จะได้เป็นลูกเขยของท่านพ่อข้า ท่านพ่อข้ามีหรือจะไม่ช่วยเหลือท่าน เชื่อได้ว่าเส้นทางขุนนางของท่านในภายภาคหน้าจะต้องราบรื่นกว่าผู้อื่นมากแน่'

ได้ยินดังนั้นเขยอืที่ก็หัวนไหวยั้ง

เดิมฐานะครอบครัวของเขาในตอนนั้นก็ไม่ได้ ำำการสอบระดับอยู่ชื่อ
คราวนี้ก็สอบไม่ผ่านอีก แล้วจะแต่งบุตรสาวตระกูลดีได้หรือ ในขณะที่
เส้นหยวนนั้นเป็นถึงบุตรสาวคนโตสายตรงของเส้นเจิงจาง...

'เข้าใจแล้ว' เซวียอวีู่พุกหันน้ำให้เส้นหลัน ก่อนเอ่ยขอบใจนาง
'ขอบใจน้องหญิงที่มาบอกเรื่องนี้กับข้า'

เส้นหลันเห็นเซวียอวีู่ตอบตกลงแล้วก็วางใจลงไม่น้อย จึงพูดยิ้มๆ
ทันที 'หากท่านมีเจตหมายหรือของอะไรอยากส่งไปให้พี่หญิงใหญ่ของข้า
หรือว่ามีถ้อยคำใดอยากฝากไปถึงนาง ทางอี่เหนียงของข้ามีสาวใช้นาม
เสี่ยวหงอยู่คนหนึ่ง สามารถให้นางพาเข้าไปในสวนได้'

ในเมื่อมีความคิดจะให้เซวียอวีู่หลอกให้เส้นหยวนลุ่มหลงก็
ย่อมต้องมอบความสะดวกแก่เขา

อีกประการ ถ้าทุกสิ่งของและถ้อยคำล้วนมีเสี่ยวหงเป็นตัวกลาง
ส่งต่อ เซวียอี่เหนียงก็จะรู้ได้ในทันทีว่าความสัมพันธ์ระหว่างเซวียอวีู่
กับเส้นหยวนก้าวหน้าไปถึงขั้นใดแล้ว จะได้เตรียมการสำหรับเรื่อง
ภายหน้าถูก

เซวียอวีู่ตอบรับ

เส้นหลันนึกยินดีเต็มหัวใจ จึงทำท่าจะลุกขึ้นจากไป

แม้ว่าพวกนางจะเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน แต่ต่างฝ่ายต่างเป็นหนุ่ม
เป็นสาวแล้ว จึงต้องหลีกเลี่ยงคำครหาเอาไว้บ้าง ไม่อาจนั่งอยู่ในห้องเขา
นานเกินไป

เพียงแต่เส้นหลันเพิ่งจะลุกขึ้นก็พลันได้ยินเซวียอวีู่เรียกไว้ 'น้องหญิง'

เส้นหลันเงยหน้ามองอีกฝ่ายก็เห็นใบหน้าเขามีแววลังเลอยู่บ้าง

แต่สุดท้ายเขาก็คล้ายว่าตัดสินใจได้เด็ดขาด เอ่ยปากพูดว่า 'น้องหญิง
เจ้าให้ข้ายืมเงินสักหน่อยได้หรือไม่'

ด้วยกลัวว่าเส้นหลักจะไม่รับปาก เซวียอวีซู่จึงรีบพูดอีกว่า 'เจ้าก็รู้
หากอยากทำให้พี่หญิงใหญ่ของเจ้าประทับใจ ก็ต้องมอบของจำพวก
เครื่องประดับให้นาง แต่พูดไปก็น่าละอาย ในมือข้าไม่ได้มีเงินมีทองอะไร
จึงจำใจต้องขอยืมเงินจากเจ้ามาก่อนชั่วคราว เจ้าวางใจได้ วันหน้า
ข้าจะคืนให้เจ้าเต็มจำนวนแน่นอน'

ในใจเส้นหลักนึกดูถูกเซวียอวีซู่อยู่บ้าง บุรุษผู้นั้นอยากตาม
เกี้ยวพาราสีหญิงสาวนางหนึ่ง แค่จะมอบสิ่งของให้อีกฝ่ายถึงกับต้องมา
ขอยืมเงินผู้อื่นเสียหรือ

ด้วยเหตุนี้เส้นหลักจึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงติดจะดูแคลน 'ท่าน
ต้องการยืมเท่าไร'

เซวียอวีซู่ครุ่นคิดเล็กน้อย ก่อนจะชูสามนิ้วขึ้นมา 'ยืมน้องหญิง
สามสิบตำลึงก่อนแล้วกัน!'

'มากปานนี้เสีย!' เส้นหลักถามด้วยความตกใจ 'ท่านอยากมอบอะไร
ให้พี่หญิงใหญ่ของข้ารี ถึงได้ยืมมากเพียงนี้'

ฟังต้องรู้ว่าคนงานในหอสุราคนหนึ่งแต่ละเดือนได้เงินเพียงยี่สิบ
สามสิบเจียนเท่านั้น เงินสามสิบตำลึงนี้นับว่าไม่น้อยจริงๆ

เซวียอวีซู่จึงเอ่ยว่า 'เจ้าเองก็รู้ว่าพี่หญิงใหญ่ของเจ้ากินดีอยู่ดี
มาตั้งแต่เล็ก เครื่องประดับทั่วไปย่อมไม่เข้าตานางแม้แต่น้อย ยากที่นาง
จะประทับใจ เงินสามสิบตำลึงนี้พอซื้อพวกเครื่องประดับดีหน่อยแค่
ไม่กี่ชิ้นเท่านั้น'

จะอย่างไรเส้นหลักก็เป็นเพียงหญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือน ปกติไม่มีรายได้อะไร มีแค่เงินเดือนหนึ่งตำลึงเท่านั้น อีกทั้งนางก็ชอบซื้อพวกเสื้อผ้าเครื่องประดับออกใหม่ให้ตนเอง ยามนี้ในมือนางไหนเลยจะมีเงินมากเพียงนั้น

เส้นหลักจึงพูดกับเชวียอวี่ซู่ว่า 'ในมือข้าไม่ได้มีเงินมากเพียงนั้น ท่านรอก่อน ข้าจะไปพูดกับอีเหนียงให้'

แม้ในมือเชวียอี่เหนียงจะมีเงิน แต่นางก็มีนิสัยรักเงินยิ่งชีพ กระทั่งคราวก่อนเส้นหลักมาขอเงินจากนาง นางก็ไม่ได้ให้ นับประสาอะไรกับเชวียอวี่ซู่ที่เป็นเพียงหลานชายฝ่ายตระกูลเดิมของนางเท่านั้น

กระนั้นนางก็ยังอยากให้เชวียอวี่ซู่ไปหลอกให้เส้นหยวนลุ่มหลง...

ตัดใจทั้งลูกไม่ลง ย่อมจับหมาป่าไม่ได้*

เชวียอี่เหนียงครุ่นคิดเล็กน้อย สุดท้ายนางก็ถือกุญแจไปเปิดตู้เล็กที่ปกติเอาไว้ใส่เงินและหนังสือสัญญาสำคัญอื่นๆ นางหยิบเงินถุงหนึ่งออกมายื่นให้เสี่ยวหงที่อยู่อข้างๆ พลางเอ่ยสั่งว่า 'เจ้านำเงินถุงนี้ไปให้หลานข้า บอกเขาว่ามีเพียงยี่สิบตำลึงเท่านั้น ไม่มีให้มากกว่านี้แล้ว ให้เขาใช้ประหยัดสักหน่อย'

เสี่ยวหงรีบรับคำก่อนใช้สองมือรับถุงเงินมา สายตากลับเหลือบมองตู้เล็กฝั่งมุกไบนั่นแวบหนึ่ง

เมื่อครู่หวางตานางคล้ายเห็นว่าภายในตู้มีพวกหนังสือสัญญาวางอยู่

* ตัดใจทั้งลูกไม่ลง ย่อมจับหมาป่าไม่ได้ เป็นสำนวน หมายถึงต้องกล้าลงทุนหรือกล้าเสี่ยงเพื่อที่จะไปให้ถึงเป้าหมายที่วางไว้

คราวก่อนนางได้ยื่นค้อนหนูใหญ่พูดว่าเชวียอีเหนียงแอบซื้อที่ดิน และร้านค้าให้ตนเอง จะต้องมีพวกโดนดที่ดินเก็บไว้อย่างแน่นอน โดนดเหล่านั้นจะอยู่ในตู้หรือไม

หากหาทางดูพวกมันได้ก็คงดี แต่ตู้เหล็กนั้นปกติจะคล้องกุญแจ เอาไว้ ส่วนลูกกุญแจเชวียอีเหนียงก็พกติดตัวไว้ตลอด...

เสียวหงทางหนึ่งคิดเรื่องเหล่านี้ในใจ อีกทางก็ถือเงินถุงนั้นไปให้ เชวียอีซู่ พร้อมทั้งถ่ายทอดคำพูดของเชวียอีเหนียง

แม้จะไม่ได้เงินสามสิบตำลึงตามที่หวังไว้ แต่เชวียอีซู่คำนวณดู ในใจแล้วก็รู้สึกว่ายี่สิบตำลึงเพียงพอจะเช่าห้องข้างนอกให้หงซึ่ง คลอดลูกได้

คิดถึงหงซึ่งแล้วเชวียอีซู่ก็ขมวดคิ้วขึ้นมา ในใจมีแต่ความกลัดกลุ้ม หงดูหงิด

เวลานั้นเขาพูดกับหงซึ่งแล้วว่าให้นางรอเขากลับไปอยู่ในหมู่บ้าน ไม่มีผู้ใดคาดคิดมาก่อนว่านางจะตั้งครรภ์เช่นนี้ ทั้งยังถูกคนในบ้านจับได้ แล้วเค้นถามว่าใครเป็นพ่อ ซ้ำยังจะเอาเด็กออกด้วย ทว่าหงซึ่งไม่ยอม จึงได้แอบหนีออกมาหาเขาที่เมืองหลวง

หากรู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ ตอนแรกเขาไม่ควรบอกหงซึ่งว่าตนเอง มีอาหญิงเป็นอนุของเส้นเชิงจาง มิเช่นนั้นหงซึ่งก็คงไม่มารอเขาอยู่ หน้าประตูจวนสกุลเส้น

แต่จะอย่างไรได้เล่า ในท้องหงซึ่งเป็นลูกของเขาจริงๆ จะไม่สนใจ ก็ไม่ได้

ทว่าเรื่องนี้จะให้ผู้อื่นโดยเฉพาะคนสกุลเส้นล่องรู้ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะเขาอยากแต่งบุตรสาวสายตรงของเส้นเชิงจางเพื่อเป็นเขยสกุลเส้น!

อย่างน้อยภายภาคหน้าเส้นเชิงจางก็สามารถช่วยให้เขามีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดีได้โดยไม่เปลืองแรง ในขณะที่บิดาของหงซึ่งเป็นเพียงชาวไร่ชาวนา ฝ่ายนั้นจะช่วยอะไรเขาได้ รอหงซึ่งคลอດลูกคนนี้ออกมาแล้วก็โล่งน้างไปเสียดีกว่า!

เซวียอวี่ซู่วางแผนเรื่องนี้ในใจเรียบร้อยแล้วก็ถือเงินยี่สิบตำลึงออกจากจวน

เริ่มจากเช่าห้องก่อน จากนั้นก็เชิญหมอดำแยมาดูเลขหงซึ่ง แล้วทิ้งเงินจำนวนหนึ่งไว้ให้นาง ก่อนจะบอกให้นางพักอยู่ที่นี้รอคลอດลูกอย่างสบายใจ เขาจะพักที่สกุลเส้นชั่วคราว ผ่านไปสักกระยะยังต้องเข้าศึกษาที่สำนักการศึกษาหลวง ไม่สะดวกจะมาเยี่ยมนางได้บ่อยๆ แต่ขอให้นางวางใจ ต่อไปเขาจะไม่ทำให้นางผิดหวังแน่นอน

ครั้นจัดการทุกอย่างเสร็จสิ้นเซวียอวี่ซู่ก็กลับสกุลเส้น

คิดๆ แล้วสุดท้ายเซวียอวี่ซู่ก็ยังต้านทานความเย้ายวนของการเป็นเขยเส้นเชิงจางไม่ได้ เขาจึงจับฟูกันขึ้นมา แค้นสมองเขียนจดหมายอันเปี่ยมด้วยความรู้สึกภายในใจฉบับหนึ่งให้เส้นหยวน แล้ววานให้เสี่ยวหงถือเข้าไป

แต่หลังจากให้เสี่ยวหงนำจดหมายไปส่งให้เส้นหยวนแล้ว เซวียอวี่ซู่ก็เริ่มจะลึกลงไม่เป็นสุข เอาแต่คิดว่าเส้นหยวนจะตอบเขาอย่างไร

หลังจากให้เสี่ยวหงนำจดหมายไปส่งตอนเช้าแล้ว เซวียอวี่ซู่ก็เผื่อรอ กระทั่งกินอาหารกลางวันจนเสร็จ ขณะเอนหลังบนตั่งกำลังจะนอนกลางวันก็พลันได้ยินจิ้นหยางมารายงานอยู่นอกหน้าต่าง บอกว่าแม่นางไฉ่เวยสาวใช้คุณหนูใหญ่มาหา

เซวียอวี่ซู่รู้ว่าไฉ่เวยเป็นหัวหน้าสาวใช้ประจำตัวเส้นหยวน นางมาในยามนี้คิดว่าเส้นหยวนคงต้องมึใจให้เขาจริงๆ ดังนั้นพอได้รับจดหมายจากเขาถึงได้ส่งหัวหน้าสาวใช้ของตนมาพูดกับเขาทันที

คิดถึงตรงนี้เซวียอวี่ซู่ก็ดีใจอย่างมากทีเดียว

เขาลุกขึ้นจากตั่ง ยกมือลูบสาบเสื้อที่ยับอยู่บ้างให้เรียบ จากนั้นก็เดินไปเปิดประตู ประสานมือคำนับไฉ่เวย ก่อนพูดยิ้มๆ "แม่นางไฉ่เวยเชิญเข้ามา"

ไฉ่เวยเป็นหัวหน้าสาวใช้ของเส้นหยวน เซวียอวี่ซู่จึงไม่กล้าล่วงเกินนาง ไม่น่ว่าต่อไปอาจจะต้องอาศัยนางพูดเรื่องดีๆ เกี่ยวกับเขาต่อหน้าเส้นหยวนด้วย

ทว่าไฉ่เวยกลับไม่ได้เดินเข้ามา เพียงแต่ยืนอยู่ด้านนอก สายตามองประเมินเซวียอวี่ซู่

เซวียอวี่ซู่อยู่ในชุดบัณฑิตสีฟ้าอ่อน รูปร่างหล่อเหลาพริ้วเพราะรูปร่างสูงโปร่ง เพียงแต่น่าเสียดายที่ข้างในกลับเป็นคนสกปรกโสมม

เวลานี้เซวียอวี่ซู่ก็กวาดตามองไฉ่เวยอย่างเงิบๆ เช่นกัน

เขาเห็นนางสวมเสื้อกั๊กผ้าตัวนุ่งขึ้นขอบสีเขียวกับกระโปรงผ้าไหมจีบเล็กสีขาว แม้รูปร่างจะไม่นับว่าเลิศเลอ แต่ก็มีจุดน่าตรึงใจอยู่หลายส่วนที่ยังหาได้ยากคือความอ่อนโยนในดวงหน้า ดูน่าสนทิตใจไกลอย่างที่สุด

เชวียอวีู่กำลังคิดในใจว่าแต่ไรมายามคุณหนูตระกูลใหญ่ออกเรือน ข้างกายจะมีสาวใช้ติดตามไปด้วย ส่วนใหญ่สาวใช้เหล่านี้ก็จะกลายเป็นสาวใช้จนเตียงให้สามีเจ้านาย

เขาจำได้ว่าข้างกายเส้นหยวนยังมีสาวใช้อีกสองสามคน รูปร่างหน้าตาล้วนแต่ไม่ด้ายต้น...

เชวียอวีู่กำลังคิดอย่างกระหึ่มยืมย่องก็พลันเห็นไฉ่เว่ยล้ง จดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากในแขนเสื้อ แล้วปาใส่หน้าเขา

เขาเก็บขึ้นมาดูก็พบว่าเป็นจดหมายที่ตนเองเขียนให้เส้นหยวน แต่ตอนนี้ไฉ่เว่ยเอามาปาใส่หน้าเขาเช่นนั้น มันหมายความว่าอะไร หรือว่าเส้นหยวน...

เชวียอวีู่หัวใจหล่นวูบ

เวลานี้เขาก็เห็นไฉ่เว่ยทำสีหน้าเข้มงวด ต่อว่าเสียงเย็น "คุณหนูของข้าให้ข้ามาบอกคุณชายเชวียว่านางมิใช่คนไม่รักนวลสงวนตัว พรรคนี้แน่ อีกทั้งอยากถามคุณชายเชวียด้วยว่าท่านกลัวต้อยอย่างไรถึงกับเขียนจดหมายเช่นนี้ให้หญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือน ถ้าหากนำเรื่องนี้ไปบอกนายท่าน คุณชายเชวียคิดเอาเองเถิดว่านายท่านจะจัดการท่านอย่างไร"

แค่ไม่กี่ประโยคนี้หัวใจเชวียอวีู่ก็เต้นรัวขึ้นมาทันที ใบหน้าซีดลงทันที

89

หากเส้นหยวนนำเรื่องนี้ไปบอกเส้นเจิงจาง จุดจบของตนเองจะเป็น
เช่นไร เซวียอวีซูไม่กล้าคิดเลยทีเดียว

ใบหน้าเขาซีดเผือด เหงื่อออกเต็มหน้าผาก หัวใจเต้นรัว สองขา
อ่อนยวบ ทรวดลงคุกเข่าเบี่ยงหน้าไฉเว่ยในทันใด เอ่ยปากอ้อนวอนว่า
"ล้วนเป็นข้าหน้ามิดตามัว เห็นคุณหนูใหญ่รูปโฉมงดงามปานเทพธิดา
จึงได้เกิดใจรักใคร่และชื่นชมขึ้นมา แต่ข้าไม่ได้มีเจตนาจะล่วงเกินและ
ดูหมิ่นคุณหนูใหญ่แต่อย่างใด ขอแม่นางไฉเว่ยช่วยกลับไปอธิบายกับ
คุณหนูใหญ่สักหน่อยเถิดว่าต่อไปข้าไม่กล้าทำเช่นนี้อีกแล้ว ขอคุณหนูใหญ่
โปรดอภัยให้ข้าสักครั้ง"

ไฉเว่ยมองเซวียอวีซูด้วยแวตาทิแผ่ความดูแลน

คนผู้นี้สุดท้ายก็แค่เท่านั้นเอง นางเพียงหยั่งเชิงเล็กน้อย เขาก็แสดง
ความไร้ศักดิ์ศรีออกมาแล้ว

ด้วยเหตุนี้วาทะของไฉ่เว่ยจึงอดจะดูแคลนไม่ได้ "เดิมทีคุณหนูของพวกข้าต้องการจะไปบอกเรื่องนี้กับนายท่าน แต่นางคิดว่าอย่างไรท่านก็เป็นหลานชายของเซวียอี่เหนียง ตอนนี้ในครรภ์เซวียอี่เหนียงมีลูกของนายท่านอยู่ ลูกหน้าก็ปะจุมุก* หากทำให้เซวียอี่เหนียงโมโหจะไม่เป็นการดี ดังนั้นคุณหนูของพวกข้าจึงอยากปล่อยเรื่องคราวนี้ไปก่อนชั่วคราว กระนั้นคุณหนูของพวกข้าก็บอกอีกว่าคนอย่างท่านจะปล่อยให้อยู่ในบ้านเราต่อไปได้อย่างไร เพื่อเห็นแก่หน้าของเซวียอี่เหนียงและเพื่อไว้หน้าท่าน ท่านจงไปเรียนนายท่านเสียเถิดว่าจะขอไปจากบ้านนี้มีเช่นนั้นคุณหนูของพวกข้าก็จะนำเรื่องนี้ไปบอกนายท่าน ท่านไตร่ตรองให้ดีเองแล้วกัน"

เซวียอี่ซู่ได้ยินแล้วย่อมจะตกปากรับคำ "ข้าเข้าใจความหมายของคุณหนูใหญ่แล้ว ขอแม่นางไฉ่เว่ยกลับไปบอกคุณหนูใหญ่ด้วยว่าให้นางวางใจได้"

ไฉ่เว่ยมองเขาปราดหนึ่งด้วยสายตาเหยียดหยาม จากนั้นจึงหันหลังเดินจากไป

มองส่งไฉ่เว่ยจากไปแล้ว เซวียอี่ซู่ก็ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน เขาเดินไปหยุดข้างเก้าอี้ริมหน้าต่างด้วยมือเท้าชวนเซ ก่อนที่ทั้งตัวจะโน้มอย่างหมดเรี่ยวแรง

สายตาเขามองโคมแก้วปูใหม่ประดับมุขที่แขวนอยู่บนเพดาน มองกระดาดเกาลีสี่ขาหิมะที่ติดอยู่บนผนังทั้งสี่ด้าน ก่อนมองอุปกรณ์วาดเขียนที่วางอยู่บนโต๊ะหนังสือ คิดถึงว่าห้องหนังสือที่บ้านของตนนั้น

* ลูกหน้าปะจุมุก เป็นสำนวน หมายถึงทำอะไรเด็ดขาดจริงจังลงไปได้ เพราะเกรงว่าจะไปกระทบกระเทือนพวกพ้องของตน

ขอมขอเพียงไร ในขณะที่ของตรงหน้าเหล่านี้ก็ดีถึงเพียงนี้ แต่ตอนนี้เขาต้องไปจากที่นี่เสียแล้ว จะตัดใจจากความมั่งคั่งเหล่านี้ลงได้อย่างไร

ใครจะไปรู้ว่าเส้นหยวนจะไม่ถูกตาต้องใจเขา เขายังใช้เรื่องที่เขาเขียนจดหมายให้นางมาบีบให้เขาไปจากที่นี่

เซวียอวี่ซู่อดจะกำจดหมายในมือแน่นไม่ได้ ทว่าเขาก็ได้แต่อัปจนหนทาง เนื่องจากจุดอ่อนใหญ่เพียงนี้ไปอยู่ในมือเส้นหยวนเสียแล้ว

มิน่าซ้ำเขายังคิดด้วยความท้อใจว่าถึงจะอยู่ที่นี่ต่อไปก็ไม่มีประโยชน์อันใด ตราบที่เป็นเชยของเส้นเฉิงจางไม่ได้ เขาอยู่ที่นั่นก็เป็นได้แค่แขกตลอดกาล สักวันก็ต้องจากไป ถ้าจะรอให้เส้นเฉิงจางมาไล่ด้วยความรังเกียจเด็ดจันท์ มีผู้ตนาเหตุจากไปเองดีกว่า วันหน้าหากมีธุระอะไรก็ยังไม่มาหาสู้กันได้

ในใจคิดได้เช่นนั้น เซวียอวี่ซู่ก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ ก่อนจัดการเก็บสัมภาระอย่างเชื่องช้า

เวลานี้เองเขาก็ได้ยินคนคุยกันอยู่ด้านนอก

เพียงครู่เดียวจั้นหยางก็เข้ามารายงาน "คุณชายเซวีย คุณหนูสามส่งสาวใช้ข้างกายนางมาคนหนึ่ง บอกว่าต้องการถามเรื่องตำรับบงกชสะท้อนบุหลันที่ท่านเอ่ยถึงสักหน่อย ท่านเห็นว่า..."

เซวียอวี่ซู่หันหน้าขวับ สายตาเปี่ยมด้วยความดีใจแทบคลั่ง

ใช่แล้ว! เส้นหยวนไม่ชอบข้าก็ไม่เห็นเป็นไร เส้นเชียงผู้นั้นมิใช่แสดงชัดว่ามีใจให้ข้าหรือ อีกทั้งเส้นเชียงเองก็เป็นบุตรสาวของเส้นเฉิงจางและเกิดจากภรรยาเอกเช่นเดียวกัน หากสามารถแต่งเส้นเชียงได้ ข้ามิใช่ได้เป็นเชยของเส้นเฉิงจางเหมือนกันหรือ!

คิดแล้วรอยยิ้มบนใบหน้าเซียวอวี่ซู่ก็ยิ่งกว้างขึ้น รีบบอกกับจิ้นหยางว่า "รีบเชิญนางเข้ามา"

ไฉ่เวยกกลับมาถึงก็บอกเล่าทำทางน่าเกลียดของเซียวอวี่ซู่ให้เส้นหยวนฟังทุกรายละเอียด

"...เป็นคนไร้ความรับผิดชอบ เวลานั้นบ่าวพูดไปเช่นนั้น คุณชายเซียวก็คุกเข่าลงอ้อนวอนให้บ่าวกลับมาช่วยอธิบายต่อท่านทันที บอกว่าเขาหน้ามืดตามัว ต่อไปไม่กล้าอีกแล้ว อีกไม่กี่วันเขาน่าจะหาโอกาสเหมาะๆ ไปบอกเรื่องที่จะจากไปต่อนายท่านเจ้าค่ะ"

เส้นหยวนยิ้ม "หากมิใช่เพราะเป็นห่วงเซียงเอ๋อร์ เดิมทีเรื่องนี้ยังเอามาใช้เล่นงานเซียวอวี่หนึ่งได้ แต่ก็ช่างเถอะ เซียวอวี่ซู่ไปจากบ้านเราได้ช้าก็กว้างใจแล้ว"

ไฉ่เวยจึงเอ่ยว่า "แต่ก็น่าเสียดายนะเจ้าค่ะ มิเช่นนั้นเรื่องนี้จะกลายเป็นหลักฐานเอาผิดเซียวอวี่หนึ่งได้ วันหน้านำไปพูดต่อหน้าท่านก็สามารถทำให้ในใจนายท่านสะอิดสะเอียนเซียวอวี่หนึ่งยิ่งกว่าเดิม"

"ขาดหลักฐานนี้ไปก็ไม่เป็นไร วันก่อนเสี่ยวหงมีไชบออกอยู่หรือว่าช่วงนี้นางสืบได้แน่ชัดแล้วว่าของสำคัญทั้งหมดของเซียวอวี่หนึ่งซ่อนไว้ในตู้เหล็กฝังมุกข้างเตียงนาง คิดว่าบรรดาโจนดที่ดินและร้านค้าที่นางแอบซื้อให้ตนเองด้วยเงินที่นางยกยอกไปจากการดูแลจนนั้นคงอยู่ข้างในทั้งหมดแน่นอน หากนำเรื่องนี้ไปพูดต่อหน้าท่านพอจะไม่ร้ายแรงกว่าเรื่องที่นางยุยงส่งเสริมเซียวอวี่ซู่มากหรือไร อย่างไรก็ตามเซียวอวี่ซู่ก็มีโชคโคง ถ้าถึงเวลานั้นเขากลับค่าไม่ยอมรับความผิด แล้ว

บิดเพื่อนว่าข้าใส่ร้ายเขาอย่างไรอย่างอา ย หรือหาว่าข้าเป็นฝ่ายเข้าหา
เขาเองเล่า ดังนั้นช่างมันเสียดีกว่า"

ไฉนเวยคิดแล้วก็รู้สึกว่่าเรื่องอย่างการแวงักัดนี้เขวียอู้ซู่ใช้จะทำ
ออกมาไม่ได้ นางจึงพูดอึมๆ "คุณหนูคิดได้รอบคอบแล้วเจ้าคะ" ก่อนถาม
อีกว่่า "ตอนนี้อยู่มือพวกเรารวบรวมหลักฐานความผิดที่เขวียอู้เหนียง
ทำเป็นการลับได้จำนวนหนึ่งแล้ว คุณหนูคิดจะบอกนายท่านเมื่อไร
เจ้าคะ"

จะอย่างไรเด็กในครรรค์เขวียอู้เหนียงก็หลายเดือนแล้ว

กล่าวกันว่าเด็กอายุเจ็ดเดือน ถึงจะคลอดก่อนกำหนดก็ยังมีชีวิต
ต่อได้ มีหน้าซ้ำอีกสองเดือนสุหยินคนใหม่ก็จะแต่งเข้ามา ถึงเวลานั้น
สุหยินคนใหม่ก็จะเป็นผู้ดูแลงานในจวนแทนแล้ว

เส้นหยวนขมวดคิ้ว "ยังไม่รีบ รออีกหน่อย"

นางรู้สึกอยู่ตลอดว่่าหลักฐานความผิดของเขวียอู้เหนียงที่มีอยู่
ในมือเหล่านี้ ถึงจะนำไปบอกเส้นเจิงจางก็ไม่มีประโยชน์ แม้เส้นเจิงจาง
จะโมโห แต่คิดว่าคงไม่รุนแรงนัก นางต้องรวบรวมหลักฐานอื่นมาให้ได้
มากกว่านี้

ส่วนเด็กในครรรค์เขวียอู้เหนียงนั้น เส้นหยวนไม่เป็นกังวล

ไม่รู้ว่่าเป็นเพราะเขวียอู้เหนียงชอบกลืนสระระแห่น หรือเพราะ
นั่นเป็นของที่เส้นหลันให้ เขวียอู้เหนียงจึงกินได้อย่างวางใจกันแน่ ระยะนี้
อีกฝ่ายถึงได้ชอบกินของที่ทำจากสระระแห่นอย่างยิ่ง มีทั้งจี๋กสระระแห่น
น้ำแกงสระระแห่น ไก่ฉีกคลุกสระระแห่น แม้แต่เวลาที่ปากไม่รับรสก็ยัง
ดื่มน้ำที่ชงด้วยน้ำผึ้งผสมสระระแห่น ของว่างก็กินลูกอมสระระแห่นเช่นกัน

ไม่มีสักเวลาที่อยู่ห่างจากของที่ทำด้วยสระแหน่เลยจริงๆ

ในเมื่อเซวียอีเหนียงชอบกินของที่ทำด้วยสระแหน่เพียงนี้
เส้นหยวนก็ได้แต่มองดูอยู่ห่างๆ แล้ว เซวียอีเหนียงจะกินของที่ใส่
สระแหน่มากเพียงไรก็เป็นเพราะตนเองอยากกินเอง

แต่ถ้าเซวียอีเหนียงยังกินของที่ทำด้วยสระแหน่โดยตลอดเช่นนี้
ท้ายที่สุดเด็กน้อยย่อมจะ...

เส้นหยวนคิดในใจอย่างเย็นชา เรื่องนี้จะโทษซ้ำไม่ได้

เวลานี้ก็ได้ยินได้ไควรายงานจากด้านนอกว่าหมอลิวมาหา

ในจวนสกลเส้นมีอนุตั้งครรรค์พร้อมกันสองคน เส้นหยวนจึงได้ขอให้
หมอลิวมาตรวจชีพจรให้เซวียอีเหนียงกับใจอีเหนียงทั้งสองสามวัน
หนึ่งเพื่อทำให้เส้นเจิงจางรู้ว่านางดูแลจัดการงานในจวนได้ดี สองก็เพื่อ
ความสะดวกที่จะรู้สภาพปัจจุบันของทารกในครรภ์เซวียอีเหนียง

ด้วยเหตุนี้เส้นหยวนจึงรีบสั่งว่า "เชิญท่านหมอลิวเข้ามา"

หมอลิวเข้ามาแล้ว เส้นหยวนก็ลุกขึ้นจากเตียงเดา ยัมพลาง
เชิญเขามานั่ง

หมอลิวเอ่ยขอโทษก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ที่ไฉ่เวียยกมาให้

เส้นหยวนคุยสัพเพเหระกับเขาสองสามคำ จากนั้นก็ถามถึงเรื่อง
เซวียอีเหนียงกับใจอีเหนียง "มีทราบว่ามันนี้ขณะท่านหมอลิว
ตรวจชีพจรให้เซวียอีเหนียงกับใจอีเหนียง ทารกในครรภ์พวกนางสองคน
เป็นอย่างไรบ้าง ยังแข็งแรงดีอยู่หรือไม่"

"ทารกในครรภ์ใจอีเหนียงแข็งแรงดี มีได้มีอะไรผิดปกติ เพียงแต่..."

หมอลิวยกมือจับศร่ายยาวไต้คางตนเองพลางพูดอย่างไม่เข้าใจนัก

"พักก่อนทารกในครรภ์เขี่ยอึเหนียวยังแข็งแรงอยู่เท่าๆ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด
ระยะนี้กลับพบว่าลักษณะสีพจรไม่ดีขึ้นทุกวัน หากเป็นเช่นนั้นต่อไป
ข้าเกรงว่า..."

พูดถึงตรงนี้เขาก็ไม่ได้พูดต่ออีก แต่ความหมายในคำพูดนั้นทุกคน
ล้วนกระจ่างแจ้ง

เส้นหยวนใจเต้นแรงเล็กน้อย แต่ภายนอกกลับมิได้แสดงท่าทีใด
เพียงเอ่ยถามว่า "เรื่องนี้ท่านได้พูดกับเขี่ยอึเหนียวหรือไม่"

หมอลิวส่ายหน้า "คราวก่อนคุณหนูใหญ่เคยบอกข้าว่าหนูนี้
เขี่ยอึเหนียวปรี๊ดมากอย่างมา เรื่องที่เกี่ยวกับทารกในครรภ์นาง พยายาม
อย่าพูดกับนางเพื่อไม่ให้นางคิดมากจะดีกว่า ดังนั้นเรื่องนี้ข้าจึงไม่ได้
บอกนาง เพียงแต่สั่งยาให้ แล้วกำชับให้นางกินยาให้ตรงเวลา"

เส้นหยวนรู้ว่าในใจเขี่ยอึเหนียวรู้ดีว่าหมอลิวเป็นคนที่นางเชิฐมา
จึงไม่ไว้วางใจ คิดอยู่ตลอดว่านางติดสินบนให้หมอลิวเล่นลูกไม้กับยา
เพื่อทำร้ายลูกในท้องเขี่ยอึเหนียว ดังนั้นยาที่หมอลิวสั่งให้เหล่านั้น
เขี่ยอึเหนียวจึงไม่ยอมกิน

ทว่าเขี่ยอึเหนียวกลับไม่รู้เลยสักนิดว่าเส้นหยวนไม่เคยเล่นลูกไม้
แม้แต่บ่อย เป็นเพราะความซื่อแวงของเขี่ยอึเหนียวนี้เองทำให้ไม่ยอม
กินยาเหล่านั้น เอาแต่เชื่อคำของเส้นหลัน กินแต่ของที่ทำด้วยสระแหว่น
ดังนั้นถึงได้ทำให้ทารกที่เดิมทีแข็งแรงมีอันตรายขึ้นทุกวัน

เส้นหยวนกล่าวขอบคุณหมอลิวเสร็จก็คุยกับเขี่ยอึเหนียวอีกสองสามคำ
แล้วจึงสั่งให้ฉวีเว่ยออกไปส่งหมอลิวแทนตนเอง

90

เป็นช่วงฤดูร้อนแล้ว บรรดาเรื่องในชาติก่อนที่เส้นหยวนจำได้
ก็เกิดขึ้นตามกันมาทีละเรื่อง

เริ่มจากเสียนเพยล้มป่วยจนสิ้นพระชนม์ ฮ่องเต๋มีพระราชโองการ
แต่งตั้งนางเป็นก๊วยเพย แล้วให้ตั้งโลงศพไว้ในสุสานหลวง รอวันหน้า
ฮ่องเต๋สวรรคตทั้งสองก็จะได้อยู่ร่วมกันในยมโลก

จากนั้นหลี่ก๊วยเหวินก็ให้กำเนิดองค์ชายรอง ฮ่องเต๋มีพระราชโองการ
เลื่อนนางขึ้นเป็นซูเพย

ถัดมาเป็นหลี่ชีวเหยา เนื่องจากมีความดีความชอบใหญ่หลวง
ในศึกด้านหว่าล่าที่ต่ำถง หลังกลับมาฮ่องเต๋ก็ออกพระราชโองการ
พระราชทานรางวัลด้วยพระองค์เอง เลื่อนตำแหน่งเขาเป็นผู้ช่วยแม่ทัพ
ชั้นสองหลัก อีกทั้งเนื่องจากเขามีความรู้ความสามารถโดดเด่น ได้รับ
การชื่นชมจากแม่ทัพใหญ่เป็นอันมาก แม่ทัพใหญ่จึงถวายฎีกากราบพูล

ต่อฮ้องเต้ด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้หลีซิวเหยาจึงได้ก้าวกระโดดขึ้นเป็น
รองแม่ทัพในเวลาต่อมา

อายุยี่สิบสามก็กลายเป็นรองแม่ทัพชั้นหนึ่งรองได้แล้ว นี่นับว่า
พบเห็นได้น้อยนัก แต่ด้วยความเคยชินกับการให้ความสำคัญกับบุ๋น
มากกว่าบุ๊ของราชสำนักในตอนนี๋ ขุนนางบุ๋นในราชสำนักรวมถึงคน
ในตระกูลขุนนางอีกจำนวนหนึ่งจึงดูถูกเขาเป็นส่วนใหญ่

แต่เส้นหยวนคิดว่าหากวันใดขุนนางบุ๋นในราชสำนักกับคนในตระกูล
ขุนนางเหล่านั้นได้รู้ว่าทำยี่ที่สุดหลีซิวเหยาจะมีอำนาจล้นฟ้า กวาดล้าง
ผู้ที่ไม่ยอมจำนนต่อเขาด้วยการนองเลือด มิรู้ว่าจะมานึกเสียใจหรือไม่
ที่เคยดูถูกเขาเยี่ยงนี้

ถึงอย่างนั้นเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องในราชสำนัก ที่สุดแล้วก็ไม่เกี่ยวข้องกับ
กับเส้นหยวน นางยังคงรีบเตรียมงานมงคลของบิดาที่จะแต่งคุณหนู
สกุลเหยาเข้ามาในอีกสองเดือนข้างหน้า

แม้จะกล่าวว่าเป็นการแต่งงานใหม่ แต่ก็ป็นสุหยินที่ถูกต้องตาม
ทำนองคลองธรรม ย่อมทำอย่างลวกๆ ไม่ได้

ครั้นแล้วก็มีคนดูแลห้องเก็บของมารายงานว่าผ้าแดงที่ต้องใช้แขวน
ตามประตู ห้องโถง และระเบียบมีไม่พอใช้ ข้าวันนั้นจะมีแขกเหวี่ยงมาเยือน
บ่าวชายและสาวใช้ที่ทำงานรับใช้อยู่ส่วนหน้าทั้งหมดต้องมีเสื้อผ้าดีๆ
ตัวใหม่สวม ถือเป็นหน้าเป็นตาของจวนสกุลเส้น ดังนั้นจึงต้องจัดซื้อผ้า
เนื้อดีจำนวนหนึ่ง แล้วเรียกช่างตัดเย็บมาตัดชุดดีๆ ให้บ่าวชายและสาวใช้
เหล่านั้นด้วย

เส้นหยวนตอบรับแล้วให้คนเขียนใบรายการมา หลังนางตรวจสอบ

และคำนวณดูแล้วว่าไม่มีอะไรผิดพลาด ก็ส่งให้ผู้ดูแลเรื่องจัดซื้อสิ่งของ
ในจวนออกไปหาซื้อของทั้งหมดมาตามรายการ

ซึ่งเหอไม่ใคร่เข้าใจนัก จึงถามขึ้นว่า "คุณหนู ท่านมิใช่มีร้านขายผ้า
อยู่หรือเจ้าคะ ล้วนกล่าวกันว่าเงินทองอย่าปล่อยให้รั่วไหลไปถึงมือคนนอก
ไหนไม่ซื้อของเหล่านี้จากร้านของท่านเอง เหตุใดต้องยกประโยชน์ให้ผู้อื่น
เปล่าๆ ด้วยเจ้าคะ"

เสียนหวนจึงตอบยิ้มๆ "เพื่อเงินเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ยึดต้องทำให้
ผู้อื่นมีเรื่องไปนินทาหลังได้เล่า ถึงข้าจะซื้อผ้าเหล่านี้เข้ามาตามราคาผ้า
หรือต่ำกว่าราคาผ้า ผู้อื่นก็มีแต่จะสงสัยว่าข้าได้กำไรจากการซื้อขายนี้
เท่าไร หากเรื่องนี้ไปถึงหูท่านพ่อจะไม่ดีเอา เรื่องดียวางเรื่องที่เขาจะ
แต่งงานนี้จำเป็นต้องใช้ผ้าจำนวนหนึ่งอยู่แล้ว ข้าที่เป็นบุตรสาวเอาของ
มาจากร้านค้าตนเองไม่พอ นี่ยังจะเก็บเงินอีก? ไฉนไม่ยกผ้าเหล่านี้
ให้เขาเพื่อแสดงความกตัญญูเสียเลยเล่า เจ้าว่าเรื่องที่ไม่ดีเรื่องนี้เหตุใด
ข้าต้องทำเองด้วย ให้คนไปซื้อหาจากที่อื่นย่อมดีกว่า"

"ความคิดของคุณหนูละเอียดรอบคอบโดยแท้" ซึ่งเหอถอนหายใจ
ขึ้นชม "เรื่องเช่นนี้หากเปลี่ยนเป็นบ่าว จะต้องไม่มีทางคิดถึงอะไรมากมาย
เพียงนี้แน่นอนเจ้าคะ เห็นเงินเหรียญขาวๆ ไปเข้ากระเป๋าสักผู้หนึ่งเช่นนี้
ในใจบ่าวจะต้องรู้สึกไม่ดีเป็นแน่"

"เงินพวกนี้บางครั้งก็ต้องมองผ่านเสียบ้าง หากเอาแต่จับจ้องก็
รังแต่จะทำให้เสียงาน" เสียนหวนสีหน้าเรียบเฉย

เป็นเพราะเซวีย่อเหินยังให้ความสำคัญกับเรื่องเงินมากเกินไป
ในช่วงเวลาที่อีกฝ่ายดูแลจนถึงได้เข้มงวดกับบ่าวไพร่มากเกินไป

จนคนหมดใจที่จะทำงานให้ อีกทั้งระหว่างนั้นยังพยายามหาทาง
ยักยอกเงินไว้เอง สุดท้ายพอเส้นไหมมาขอเงิน เขวย้อหนึ่งถึงกับ
ไม่ให้เงินสักเหรียญเดียว ถ้ามิใช่เพราะเหตุนี้เส้นหยวนก็คงหาโอกาส
ให้อวีชิงกับหลงจูหานปลุกปั่นคนเหล่านั้นมาทวงหนี้ต่อหน้าเส้นเฉิงจาง
ไม่ได้

ทันใดนั้นเส้นหยวนก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้อีก นางจึงพูดยิ้มๆ "พูดถึงผ้า
ซำก็นึกขึ้นได้ว่าซำไม่ได้ไปดูร้านผ้าไหมของท่านแม่พักใหญ่แล้ว หาก
วันพรุ่งนี้ไม่มีงานอะไรสำคัญ พวกเราก็ไปดูกันสักหน่อย จะได้ถือโอกาส
เลือกผ้าดีๆ กลับมาสักสองสามพับด้วย"

ฤดูร้อนแล้ว หลังจากนี้อากาศจะค่อยๆ ร้อนขึ้น ต้องตัดชุดบางๆ
ที่ระบายอากาศได้ดีให้เส้นเชียงกับเส้นหง

วันรุ่งขึ้นเส้นหยวนก็พาไฉ่เว่ยและซิงเหอ นั่งรถม้าไปร้านผ้าไหม
ภายในร้านมีหญิงสาวสวมเสื้อคลุมผ้าหน้าสีแดงอ่อนปักลายผีเสื้อ
เย็บบุผานางหนึ่งกำลังยืนดูผ้าโดยหันหลังให้ประตู ลูกจ้างยกผ้าออกมา
วางบนโต๊ะหลายพับ ดูสีอันสดใสละลานตาไปหมด

แม่นางผู้นั้นดูคล้ายว่าไม่ชอบผ้าเหล่านี้ จึงพูดอย่างไม่พอใจว่า
"มีเท่านี้เอง? ดูธรรมดาจริงๆ ไม่มีที่ตีกว้านแล้ว?"

เส้นหยวนกำลังจะเดินเข้าประตู ได้ยินเสียงนี้ผีเสื้อนางก็หยุดลง
ขณะเดียวกันใบหน้าก็เปลี่ยนสีเล็กน้อย

เส้นหยวนไม่มีทางลืมเสียงนี้แน่

น้องสาวของหลี่ชีวหยวน... หลี่เป่าผิง

มารดาของหลี่ชิวหยวนมีบุตรชายบุตรสาวทั้งหมดสามคน บุตรสาวคนโตเข้าวัง ก็คือซู่เฟยที่ทำให้กำเนิดองค์ชายรองในปัจจุบัน บุตรชายคนรองหลี่ชิวหยวน ส่วนคนสุดท้ายก็คือหลี่เป่าผิง

เนื่องจากหลี่เป่าผิงอายุน้อยที่สุด มารดาหลี่เป่าผิงจึงรักใคร่โปรดปรานนางที่สุด เลี้ยงดูตามใจจนนางมีนิสัยหยิ่งผยองเหลือกำลัง เอาแต่คิดว่าตนเองสูงส่งกว่าผู้ใด เห็นผู้อื่นเป็นดั่งข้าดินขี้เลนอย่างไรอย่างนั้น

หลังจากเสียนหยวนแต่งให้หลี่ชิวหยวนเมื่อชาติก่อน เนื่องจากท่านตารักใคร่เอ็นดูนาง จึงได้มอบของดีเป็นสินเจ้าสาวให้นางไม่น้อย เวลาหลี่เป่าผิงถูกใจของขึ้นไคของเสียนหยวนก็จะเอ่ยปากขอจากนางอย่างไม่อ้อมค้อม

ทว่าในเวลานั้นเสียนหยวนก็ได้รับการประคบประหงมเลี้ยงดูมาจนโตเช่นกัน เคยยอมคนเสียเมื่อไร จึงไม่ยอมยกของให้อีกฝ่าย

หลี่เป่าผิงคับแค้นใจ จึงมักจะพูดถึงเสียนหยวนในทางไม่ดีต่อหน้าหลี่ชิวหยวนและมารดาเป็นประจำ

หลี่ชิวหยวนนั้นช่างเถอะ เขาไม่คิดเหยียบเข้าเรือนเสียนหยวน ทำเหมือนว่าไม่มีนางอยู่มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

แรกๆ มารดาของพวกเขายังเกรงใจบิดา ท่านตา และเสียนเฟย ผู้เป็นป้าของเสียนหยวนอยู่ ยังนับว่าดีต่อเสียนหยวน แต่ต่อมาพอเสียนเฟยล้มป่วยจากไปและบิดาของเสียนหยวนเสียตำแหน่งขุนนาง ในยามนั้นสกุลหลี่ค่อยๆ รุ่งเรืองขึ้นมา มารดาของพวกเขาก็เริ่มเหยียบย่ำเสียนหยวนทุกวิถีทาง

หลิเปาผิงยังคงย่ำเท้าเดิม โดยเฉพาะอีกฝ่ายเป็นคนใจดำอำมหิต
ด้วยแล้ว วันอากาศหนาวจัดถึงกับไม่ให้คนนำถ่านมาให้เส้นหยวน
อาหารที่ส่งก็มีแต่เย็นเฉียบ ในผ่านวมไม่ได้ยัดพวกปุยฝ้าย ล้วนแต่เป็น
พวกดอกหญ้าทั้งนั้น

ยามนี้หลิเปาผิงยังยืนอยู่หน้าโต๊ะ ขยับพับผ้าไหมหางโจวสีชมพู
กุหลาบทอด้นทองในมือไปไว้ข้างๆ ก่อนเอ่ยว่า "พับนี้ดูเฉยๆ มีที่ดูดีกว่านี้
หรือไม่"

คนงานจึงรีบพูดว่า "ผ้าไหมหางโจวพับนี้เพิ่งส่งมาจากหางโจว
เมื่อวานนี้เอง แม่นาง ท่านดูสิขอรับว่าผ้าบางเบามากเพียงไร หากใช้มัน
ตัดชุด ไม่ว่าอากาศร้อนเพียงไรสวมแล้วก็จะไม่รู้สึกร้อน ท่านดูลวดลาย
บนนี้สิขอรับ เป็นงานของช่างทอฝีมือดีที่สุดเชียวนะ แค่ว่าพับแบบนี้ก็ต้อง
ใช้เวลาทอยาวนานนัก หากว่านี่ยังดีไม่พออีกก็ไม่รู้จะไปหาที่ดีกว่านี้
ได้จากที่ไหนแล้วขอรับ"

หลิเปาผิงได้ยินแล้ว คิ้วเรียวบางทั้งสองข้างก็ชี้ขึ้น เอ่ยปากด่าทอว่า
"เจ้าพวกเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร! ค่อนแคะว่าข้ามีตาแต่ไร้แวว หรือ
ค่อนแคะว่าข้าดูของไม่เป็น!"

สาวใช้นามป้อวี่ที่ยืนอยู่ข้างหลิเปาผิงพลันรีบเอ่ยปากต่อว่าตาม
"ลูกจ้างเล็กๆ อย่างเจ้าเห็นคุณหนูของข้าเป็นอะไร แหกตาสุนัขของเจ้า
ดูดีๆ คุณหนูของข้าเป็นถึงพระชนนีสุริยาร่วมอุทรของซูเฟยในฮ่องเต้
องค์ปัจจุบัน! หลิซูเฟยเพียงจะประสูติต้องค้ำชาयरอง เจ้าลวงเกินคุณหนู
ของข้า ไม่ต้องการชีวิตต่ำต้อยของเจ้าแล้วหรือ!"

"แม่นางก็กล่าวเกินไปขอรับ" ลูกจ้างในร้านมีสีหน้าจัดเจื่อน "ผู้น้อย

ไม่ได้มีเจตนาจะค่อนข้างแค้นเลย ผู้น้อยเพียงแต่..."

ยังพูดไม่ทันจบคำก็ได้ยินเสียงหนึ่งๆ เสียงหนึ่งดังขึ้น "หากแม่นางหลี่รู้สึกว่ารำเปลาห์ของร้านไม่ดีพอ ก็เชิญไปเลือกซื้อที่ร้านอื่นเถิด ไฉนต้องมัวบิดเบือนคำพูด ทำให้ลูกจ๋างเล็กๆ คนหนึ่งต้องตกใจอยู่ตรงนี้ด้วยเล่า"

หลี่เป่าผิงได้ยินเสียงก็หันหน้ากลับไปมอง พบว่าด้านหลังมีแม่นางผู้หนึ่งยืนอยู่ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายมาตั้งแต่เมื่อไร

เห็นแม่นางผู้นี้สวมเสื้อคลุมผ้าหน้าสีหยก ตรงคอและแขนเสื้อปักลายดอกเหมยและใบไม้ บนศีรษะปักปิ่นหยกเขียวสีเข้มที่เกลี้ยงเกลาแวววาวและตรงยอดปิ่นสลักลายดอกอวี่หลันกิ่งตูมกิ่งบานดอกหนึ่งเอาไว้ แค่นี้ก็รู้ว่าราคาไม่ธรรมดา ส่วนรูปโฉมของนางนั้น...

หลี่เป่าผิงถามด้วยโทสะทันที "เจ้าเป็นใครกัน ถึงได้กล้าพูดเยี่ยงนี้กับข้า!"

นางไม่คิดจะพูดจาดีๆ กับคนที่มีรูปโฉมดีกว่าตนเองอยู่แล้ว และคนตรงหน้าก็ยังมึนงงมากกว่านางมากเกินไปจริงๆ ต่อให้นางจะอยากหาจุดด้อยในรูปโฉมของอีกฝ่ายมากเพียงใดก็ยังหาไม่พบแม้แต่จุดเดียว

เส้นหยวนมีสีหน้าเรียบเฉย "ข้าเป็นเจ้าของร้านนี้ แม่นางหลี่ดูถูกสินค้านร้านข้า ทั้งยังใช้วาจาทำให้ลูกจ๋างในร้านของข้าลำบากใจ ข้ายอมมีสิทธิเชิญแม่นางออกไปได้ หรือว่าแม่นางจะนำเรื่องนี้ไปทูลฟ้องหลี่ชูเฟยด้วย คิดว่าเรื่องเล็กน้อยเพียงเท่านั้นหลี่ชูเฟยคงไม่ทรงเห็นอยู่ในสายพระเนตร จะเป็นแม่นางหลี่เสียเองที่คอยใช้พระนามของ

หลี่ซู่เฟยมาชมคนข้างนอกอยู่เนืองนิตย์ นี่เป็นการไม่ดีต่อชื่อเสียงของหลี่ซู่เฟยเสียเท่าไร หากหลี่ซู่เฟยทรงทราบเรื่องนี้เข้า เกรงว่าจะทรงติเตียนแม่นางหลี่เสียด้วยซ้ำ!"

วาจาดังโถมิตอาบน้ำฝิ่ง หลี่เป่าฝิงได้ยินแล้วก็โมโหจนตัวสั่นเทิ้มเต้นเร่าๆ เหมือนเป็นแมวถูกเหยียบหาง "เป็นแค่แม่ค้าเหม็นสาบเงินคนหนึ่ง กลับทำเป็นวางท่าอวดภูมิต่อหน้าข้ารี ไยต้องถึงขั้นไปทูลพี่สาวข้าด้วย พี่ชายคนโตของข้าบัดนี้เป็นรองแม่ทัพแล้ว คนของข้ากองกำลังรักษาเมืองล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของเขา แค่ว่าบอกเขาคำเดียวให้เขาหาเหตุผลสักข้อมาปิดร้านของเจ้า เจ้ายังจะทำอะไรได้อีก"

เส้นหยวนยิ้มเย็น หลี่เป่าฝิงก็แค่พุดชุนางเท่านั้นเอง

ผู้อื่นไม่รู้ แต่เส้นหยวนกระจ่างแจ้งดีที่สุดว่าหลี่เป่าฝิงไม่ให้ความเคารพต่อหลี่ซิวเหยาผู้เป็นพี่ชายคนโตที่เกิดจากสาวใช้คนเดียว แม้แต่น้อย ข้ายังคอยว่าร้ายเขาต่อหน้ามารดาเป็นประจำ

หลี่ซิวเหยาจะมีหรือจะฟังคำพุดของหลี่เป่าฝิง ปกติแค่พบยังไม่อยากจะพบนางเลย

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น แม่นางหลี่ก็ลองไปบอกดูได้" เส้นหยวนเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้พนักกลมที่ด้านข้าง สายตามองหลี่เป่าฝิง พุดอย่างไม่สะทกสะท้าน "ข้าจะรออยู่ตรงนี้ ดูซิว่าได้เท่าหลี่จะใช้ข้อหาใดมาปิดร้านของข้า"

ด้วยความเดือดดาลยิ่งหลี่เป่าฝิงจึงให้ปู้วี่ออกไปหาคนของข้ากองกำลังรักษาเมืองมาในตอนนี้นะเลย

หลี่เป่าผิงย่อมจะไม่กล้าไปหาหลี่ชิวเหยาตรงๆ

หลี่ชิวเหยาในตอนนั้นกลายเป็นรองแม่ทัพแล้ว มีใบบุตรชายคนโต
สายรองผู้ต่ำต้อยเช่นในอดีตอีกต่อไป ทุกครั้งที่หลี่เป่าผิงได้พบเขา
เห็นใบหน้าเยียบเย็นปานน้ำแข็งของเขา ในใจจะรู้สึกกลัวอย่างห้ามไม่อยู่
ทุกที

หลี่เป่าผิงก็แค่คิดจะไปหาคนของหำกกองกำลังรักษาเมืองมาลักคน
ถึงเวลานั้นบอกเรื่องที่น่าเป็นน้องสาวของหลี่ชิวเหยาไป แค่ว่าให้
ปิดร้านผ้าไหมเล็กๆ ร้านหนึ่งยังต้องกลัวอีกฝ่ายไม่ทำตามด้วยหรือ

เดิมทีหำกกองกำลังรักษาเมืองก็มีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อย
ของเมืองหลวงอยู่แล้ว ทุกวันล้วนมีคนออกลาดตระเวนตามถนน ทั้งยัง
สวมชุดเจ้าหน้าที่ทางการซึ่งจดจำได้ง่ายนัก

หลี่เป่าผิงคิดเพียงว่าไม่นานบ๊อวี้ก็จะหาคนมา ถึงเวลานั้นดูซิว่า
คนตรงหน้านี้ยังจะกำเริบเลิບสานอย่างไรอีก!

เวลานี้ลูกจ้างในร้านกำลังคารวะเส้นหยวน แล้วรีบให้คนไปเรือน
ด้านหลังเพื่อเรียกหลงจื๋อมา ส่วนตนเองก็ใช้ถาดน้ำชาสีแดงใบเล็ก
ยกชาถ้วยหนึ่งมาให้

เส้นหยวนรับมา ก่อนก้มหน้าดื่มอย่างช้าๆ

นางไม่กลัวคนของหำกกองกำลังรักษาเมืองแม้แต่น้อย เพราะ
การจะปิดร้านค้าของผู้อื่นก็ต้องมีต้นสายปลายเหตุก่อน

อีกประการหนึ่ง จะอย่างไรเส้นเจิงจางก็เป็นถึงรองเสนาบดีกองงาน
ไท่ฉางชั้นสี่หลัก เส้นหยวนเป็นบุตรสาวของเขา คนของหำกกองกำลัง
รักษาเมืองจะทำอะไรก็ต้องไตร่ตรองให้ดี นางยังคิดว่าหลี่เป่าผิงคงไม่กล้า

ทำให้เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องใหญ่จริงๆ แน่ เพราะไม่ว่าจะเอาเรื่องนี้ไปพูดที่ใด หล่เป้าผิงก็ถูกมองเป็นฝ่ายผิดทั้งสิ้น

เส้นหยวนกำลังดื่มชา จูๆ ก็ได้ยินเสียงของป้อวี้ดังขึ้น

เพียงแต่สาวใช้นางนั้นกลับไม่ได้วางท่าใหญ่โตเช่นสุนัขอาศยบาร์มีเจ้าของอย่างี่พูดกับลูกจ้างในร้านเมื่อครู่ก่อนแล้ว กลับลดเสียงพูดอ้ออึ้ง "คะ...คุณหนู คะ...คุณชายใหญ่อยู่ข้างนอกเจ้าคะ"

คุณชายใหญ่? หล่ชีวเหยา?

เส้นหยวนเงยหน้าขึ้นด้วยความตื่นตระหนก พลันเห็นคนรูปร่างสูงโปร่งผิงผายผู้หนึ่งกำลังย่างเท้าเข้ามาในร้าน

คนผู้นั้นหันหลังให้แสง นางจึงมองเห็นใบหน้าเขาได้ไม่ชัด แต่แม้จะเป็นเช่นนั้นก็กลืนอวยเย็นชาที่แผ่ด้วยความน่าเกรงขามบนร่างเขากียังสามารถทำให้คนเกิดความยำเกรงในใจ ต้องคอยชำเลื่องมอมเสมอ

91

หลี่เป่าผิงคิดไม่ถึงว่าเพียงแค่ให้ป้อวี่ออกไปหาคนของห้ากองกำลัง
รักษาเมืองมาสักคน จะกลายเป็นได้ตัวหลี่ชิวเหยาмаแพน

ทว่ายามนี้หลี่ชิวเหยาก็กียืนอยู่ตรงนี้แล้ว หลี่เป่าผิงจึงไม่สะดวก
จะถามป้อวี่ถึงต้นสายปลายเหตุ ได้แต่ก้าวไปกล่าวทักเขาว่า "พี่ใหญ่"
อย่างไม่เต็มใจนัก

หากเป็นที่แล้วมาหลี่เป่าผิงคงไม่แม้แต่จะยอมเรียกเขาว่า
'พี่ใหญ่' แต่เวลาเปลี่ยนไป ยามนี้หลี่ชิวเหยาเป็นถึงรองแม่ทัพชั้นหนึ่ง
รองแล้ว ไม่นานมานี้พี่ใหญ่ยังตั้งใจเรียกมารดาเข้าวังไปกำชับกำชา
ย้าแล้วย้าอีกว่าต่อแต่นี้ให้พวกตนแสดงท่าทีเคารพต่อหลี่ชิวเหยา
ดังนั้นหลี่เป่าผิงจึงจำใจต้องเรียกเขาว่าพี่ใหญ่

ทว่าหลี่ชิวเหยากลับไม่ได้มองหลี่เป่าผิงสักนิด สายตาเอาแต่มอง
เส้นหยวน

เส้นหยวนลุกขึ้นจากเก้าอี้ตั้งแต่หลี่ชิวเหยาก้าวเท้าเข้ามาในร้านแล้ว ยามนี้นางกำลังก้มหน้าลงน้อยๆ สองมือกุมหลวมๆ ไว้ตรงช่วงท้อง ท่าทางสงบนิ่งอย่างที่สุด

หลี่ชิวเหยาเก็บสายตากลับมา ก่อนกวัดตามองหลี่เป่าผิง เอ่ยถามเสียงเย็นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ "มีเรื่องอะไร"

หลี่เป่าผิงม้มปากไม่ตอบคำ

หากให้หลี่ชิวเหยารู้ว่านางแอบอ้างชื่อเข้ามาชมเหงผู้อื่นลับหลัง ด้วยนิสัยของเขาแล้ว เกรงว่าจะไม่ภัยให้นางเป็นแน่แท้

หลี่ชิวเหยาเห็นหลี่เป่าผิงไม่ตอบ สายตาก็มองไปทางป้อวี่ที่ยืนอยู่ด้านข้างนาง

สายตาของเขาทั้งเย็นชาและคมกริบ เปี่ยมด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง ป้อวี่เห็นแล้วก็รู้สึกหัวใจเต้นกระหน่ำรัวรุนแรง ในใจเปี่ยมด้วยความหวาดกลัวยิ่ง

ป้อวี่ถึงกับสองขาอ่อนวบ คุณเขาลงอย่างควบคุมไม่อยู่ทันที จากนั้นก็บอกเรื่องที่ก่อนหน้านี้หลี่เป่าผิงพูดว่าให้นางไปหาคนของท่ากองกำลังรักษาเมืองมาปิดร้านค้านี้โดยไม่รอให้หลี่ชิวเหยาเอ่ยปากถาม

หลี่ชิวเหยาได้ยินแล้วสายตาก็ยิ่งเยียบเย็นมากกว่าเดิม

เขาทำสีหน้าเย็นชา "ใครอนุญาตให้เจ้าแอบอ้างชื่อเข้ามาทำเรื่องพรรคนี้ลับหลัง หากยังมีครั้งหน้าอีก ข้าจะไม่ยกโทษให้เด็ดขาด" ก่อนจะตะคอกใส่หลี่เป่าผิงเสียงเย็น "กลับไปซะ!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6500->